

AVINĖLIO VESTUVĖS

Ačiū, broli Edmonds. Telaimina jus Viešpats.

Labas vakaras, draugai. Tikrai yra privilegija vėl ši vakarą būti čia, „Bendravimo“ bažnyčioje. Kai šią popietę ėjau pro šalį ir pažvelgiau, kur ji buvo, ir pamačiau žodį „Bendravimas“, man tai labai patiko. Man tai patinka, broli Edmonds. Bendravimas, štai kuo mes tikime.

² Vienas senas mano draugas, kuris ką tik iškeliauo namo pas Viešpatį, galbūt daugelis iš jūsų pažinojote jį, Dr. F. F. Bosvortas, daugelis iš jūsų. Jis buvo aš manau kartą su manimi čia, Fenikse, labai galantiška siela. Ir jis buvo . . . turėjo . . . Jis buvo šventas pagyvenęs žmogus, bet turėjo humoro jausmą. Ir kartą jis man pasakė, jis pasakė . . . Aš vis kalbėjau apie bendravimą. Ir jis paklausė: „Broli Branhamai, jūs žinote, kas yra bendravimas?“

Aš atsakiau: „Na, manau, kad taip, broli Bosvortai“.

³ Jis tarė: „Tai du vyrukai vienoje valtyje“. Taigi, ir tai maždaug tiesa, dalijasi vieta vienas su kitu.

⁴ Ir aš mačiau, kaip daugelis iš jūsų pakėlėte savo rankas, kurie pažįstate brolių Bosvortą. Kadangi—kadangi jūs jį pažinojote, aš tiesiog norėčiau tarti keletą žodžių apie jo paskutines akimirkas čia žemėje. Aš jį pažinojau jau kurį laiką. Ir jis čia, dar prieš man gimstant, pamokslavo Evangeliją ir meldėsi už ligonius. Taigi jūs galite matyti, kokio amžiaus jis buvo. Viešpats leido jam nugyventi, aš manau, maždaug aštuoniasdešimt penkerius metus, kažkas panašaus, ir, kai jis mirė, vis dar buvo galantiškas pagyvenęs žmogus.

⁵ Kai jam buvo septyniasdešimt penkeri, manau, kad buvo, jis ir aš buvome . . . Aš manau, „Edgemont“ viešbutyje Majamyje. Ir mes—mes pavakarieniavome, ir išėjome pasivaikščioti jūros pakrante, kur ritosi bangos, ir stebėjome, kaip kyla mėnulis. Ir štai aš buvau, maždaug keturiasdešimties, palinkusiais pečiais, ėjau štai taip. O jis, maždaug septyniasdešimt penkerių, buvo toks tiesus, kaip tik galėjo būti. Ir aš pažvelgiau į jį, ir žavėjaisi juo. Aš tariau: „Broli Bosvortai, norėčiau užduoti jums klausimą“.

Jis atsakė: „Pirmyn, broli Branhamai“.

Ir aš paklausiau: „Kada jums buvo geriausia?“

⁶ Jis atsakė: „Tiesiog dabar“. Na, tuomet man buvo gėda dėl savęs. Ir jis tarė: „Jūs pamiršote, kad aš esu tik vaikas, gyvenantis sename name“, - jis pasakė. Ir tai buvo brolis Bosvortas.

⁷ Kai aš išgirdau, kad jis ruošiasi susitikti su Viešpačiu, aš vos nesudeginau savo automobilio padangų, važiuodamas į Majamį, kad galėčiau susitikti su juo. Ir kai mes su žmona

ten nuvykome. . . Bosvortų šeima ir mūsų šeima buvome puikūs draugai. Ir mes įėjome. Senasis patriarchas gulėjo ant nedidelės sofos. Ir jis buvo pakėlęs savo plika galvą, mažytės, plonos rankos buvo ištiestos į mane, štai *taip*. Ašaros riedėjo mano skruostais. Aš apglėbiau jį savo rankomis ir sušukau: „Mano tėve, mano tėve, Izraelio vežimai ir jo raiteliai!“ Nes jeigu kada nors ir buvo pagyvenęs žmogus, kuris kada nors suteikė orumo Sekmininkų judėjimui, tai buvo brolis Bosvortas. Jis tikrai buvo. Jis buvo nuostabus žiedas.

⁸ Ir žinote, pirmas dalykas, kurį jis nori padaryti, tai papasakoti man kokį nors juokelį, žinote.

Ir aš paklausiau: „Broli Bosvortai, ar jūs pasveiksite?“

⁹ Jis atsakė: „Ne, broli Branhamai. Visų pirma, aš nesergu“. Jis pasakė: „Aš tiesiog keliauju Namą“.

Aš tariau: „Na, tai labai puiku“.

¹⁰ Mes ką tik su juo grįžome iš misionieriškos veiklos Afrikoje. Jis pasakė: „Aš tiesiog per senas, kad galėčiau ilgiau gyventi“. Jis tarė: „Aš keliauju Namą“.

Aš paklausiau: „Broli Bosvortai, ką jūs man patartumėte daryti?“

¹¹ Ir jis atsakė: „Pasilik su Evangelija“. Ir jis tarė: „Sugrįžk į misionierišką veiklą kaip galima greičiau“. Tarė: „Tai būtų mano patarimas“.

¹² Ir aš paklausiau: „Broli Bosvortai, norėčiau jūsų paklausti dar vieno dalyko“.

Jis tarė: „Kas tai, broli Branhamai?“

¹³ Aš pasakiau: „Taigi, jūs Viešpaties tarnystei atidavėte apie šešiasdešimt metų, o gal ir daugiau“. Ir aš paklausiau: „Kada buvo laimingiausias jūsų gyvenimo laikotarpis?“

Jis atsakė: „Tiesiog dabar“.

Ir aš paklausiau: „Broli Bosvortai, ar žinote, kad jūs mirštate?“

¹⁴ Jis atsakė: „Aš negaliu mirti. Aš miriau prieš daugelį metų“. Ir aš. . . Jis pasakė: „Broli Branhamai, visa, ką aš mylėjau ir kuo rūpinausi pastaruosius šešiasdešimt metų, aš laikiu, kad bet kuriuo metu Jis atvers tas duris ir ateis pasiimti manęs“.

Aš galvoju apie tai, „*Gyvenimo Psalmė*“:

Didingų vyrų gyvenimai primena mums
Mes galime padaryti savo gyvenimą kilnų,
Su išsiskyrimais, paliekant po savęs
Pėdsakus laiko smėlyje.

Ir man, jis tikrai paliko pėdsakus.

¹⁵ Prieš pat jo mirtį, ar, iš- . . . einant į Šlovę, maždaug vieną valandą, ar galbūt ir daugiau, prieš jam mirštant, jis keletą

valandų tarsi miegojo ir jo žmona, jo sūnūs, artimieji stovėjo aplinkui, ir pagyvenęs vyrukas pabudo, apsižvalgė aplinkui, atsistojo ir perbėgo per grindis, ir paspaudė ranką savo motinai, kurios jau daugelį metų nebuvo, ir savo tėvui. Ir daugiau nei valandą jis spaudė rankas žmonėms, sakydamas: „Tai brolis Jonas. Taip, jūs atėjote pas Kristų mano susirinkime Džoljete, Ilinojuje. Štai brolis. . .“ spausdamas rankas savo atsivertėliams, kurie jau dagelį metų buvo išėję.

16 Aš—aš sakau jums, kartais aš tikiu, kad tą valandą, kai pereisime iš šios žemės į kitą, aš tikiu, kartais, kai . . . Bet kuriuo atveju, pereiti per upę bus sunku, žinote. Manau, galbūt Viešpats pasakys mūsų artimiesiems: „Eikite prie upės ir sutikite juos ten“. Nes, kaip pasakė Jokūbas, vieną dieną mes susirinksime kartu su savo žmonėmis.

17 Aš taip pat laikiu ateinančios tos dienos. Ir tuomet, kai aš baigsiu šį gyvenimą čia, ar kai Dievas užbaigs su manimi čia, ir pamatysiu, kad užemiau visas tvirtoves, kurias tik galėjau, perėjau visus krūmokšnius ir įkopiau į kiekvieną kalvą, aš norėsiu pažvelgti atgal ir pažiūrėti, kur buvau, kai ateisiu prie upės.

18 Aš visada sakydavau, kaip ir tamsiaodžiai čia turi dainelę, kurią jie dainuoja: „Nenoriu jokių problemų prie upės“. Aš noriu dabar viską sutvarkyti.

19 Tiesiog galbūt dėsiu kardą atgal į makštį, nusiimsiu šalma ir padėsiu jį paplūdimyje, pakelsiu savo rankas ir sušuksiu: „Atsiušk gelbėjimo valtį, Tėve. Aš šį rytą grįžtu namo“. Jis bus ten. Nesijaudinkite. Aš tuo tikiu. Manau, kad tai kiekvieno iš mūsų širdies troškimas.

20 Taigi, man iš tiesų yra didelė garbė būti čia šį vakarą kartu su šiuo nuostabiu pastoriumi ir jo bažnyčia, ir šis nuostabus darbas, ir tie, kurie gyvena Kristuje šiame Fenikso gale. Nes iš tiesų mes esame keliautojai. Čia mes esame piligrimai ir svetimšaliai. Mes ieškome Miesto.

21 Kaip aš ir kalbėjau šį rytą brolio Fullerio bažnyčioje, apie Karališkąją Sėklą. Taigi, jeigu jūs turite magnetofoną, aš niekada apie tai neužsimenu. Bet šį rytą kai kas įvyko, kad aš . . . Jei turite magnetofoną, jeigu jūs turite vieną iš garsajuosčių, aš esu tikras, kad jūs būsite dėkingi už jas. Brolis Maguire turi jas, ir „*Karališkoji Abrahamo Sėkla*“.

22 Suprantate, Abrahamo sėkla buvo Izaokas, kuris yra žydas, kuniškai. Bet Karališkoji Sėkla buvo Kristus, per pažadą, ir tas Kristus buvo apreikštas Dievo Žodis. Ir tai šiandien mūsų širdyje, kai mes . . . „Jei aš . . . Jei pasiliekatė Manyje, ir Mano Žodis jummyse, tuomet prašykite, ko tik norite, ir tai bus jums duota“.

23 Dabar, aš išreiškiau tai, Fenikse, daugelį kartų nuo to laiko, kai buvau čia . . . Pirmą kartą atvykau prieš trisdešimt penkerius

metus. Ir ten 16-os Henshav, kur aš gyvenau, dirbau ten „Circle R Ranch“, Vickenburge. Ir aš nuvažiavau ten su dukrele į 16-ą, ir Henshav. Anądien nuvykau paieškoti tos vietos, ir ten jau daugiau net nebe Henshav. Dabar tai Buckeye. Ir tai didelis miestas, esantis tiesiai Fenikso didmiesčio rajone. Viskas taip pasikeitė.

²⁴ Mes su žmona užkopėme į Pietų kalną, kad apžvelgtume Feniksą. Aš pagalvojau, kad maždaug prieš tris šimtus metų čia tikriausiai nebuvo nieko, išskyrus kojotus, kaktusus ir taip toliau. O dabar tai didingas nuostabus miestas. Taigi, aš pasakiau: „Brangioji, ar jis atsivertęs, ar iškrypęs? Jūs galite naudoti savo pasirinkimą. Kas liečia mane, dabar jis iškrypęs. Nes šie puikūs pastatai ir gražūs statiniai būtų puiku, jeigu vyrai ir moterys vaikščiotų gatvėmis, iškelę rankas į Dievą, šlovintų Dievą, o broliai bei seserys gyventų štai taip; užuot gėrę, lošę, rūkę, melavę, vogę, aludžių lankytojai, viskas, kas bloga. Vis dėlto, tarp viso to . . .“

Tuomet žmona paklausė manęs: „Tuomet, Bili, ko tu čia atvykai?“

²⁵ Aš pasakiau: „Bet, mieloji, nuo to laiko, kai mes sėdime čia, tas penkiolika minučių, kiek melo buvo pasakyta tame slėnyje? Kiek priesaikų buvo duota, Viešpaties vardą veltui? Kiek cigarečių, kiek išgerta viskio, kiek svetimavimo atvejų buvo įvykdyta, ir visa tai tik per praėjusį trumpą laiką, kol mes esame čia?“

Ji paklausė: „Argi tai ne baisu?“

²⁶ Bet aš pasakiau: „Štai dėl ko mes čia, mieloji. Kiek pakilo ištikimų maldų nuo to laiko, kai mes čia? Jūs esate pasaulio Šviesa. Štai dėl ko mes čia esame, kad suremtume pečius su šiomis mažomis bažnyčiomis čia, kad padarytume viską, ką galime ir padėtume joms judėti toliau. Būti . . .“

²⁷ Jūs visi, šventieji, esate man palaiminimas. Tikiuosi, kad ir aš būsiu palaiminimas jums, apsilankydamas čia. Ir aš, kai sužinojau, kad galėsiu aplankyti įvairias denominacijas ir organizacijas, ir—ir įvairias bažnyčias ir taip toliau, brolius čia, Fenikso slėnyje, mano širdis suvirpėjo. Tai bus prieš suvažiavimą, kuriame aš kalbėsiu, Krikščionių Verslininkų suvažiavime, manau, per šeštadienio ryto pusryčius ir tuomet sekmadienio popietės susirinkime, kuris įvyks sekantį sekmadienį. Ir visada yra didelė garbė susitikti su šiais broliais. Aš manau, kad jie ten turi apie dvidešimt penkis šimtus vietų. Bus pakankamai sėdimų vietų mums visiems. Ir mes tikimės ten susitikti su jumis.

²⁸ Ir tuomet turėti šį bendravimo laiką, keliaujant iš bažnyčios į bažnyčią ir kalbėti. Manau, kad šį rytą aš pamokslavau kol užkima, maždaug apie pusantros valandos. Ir tai buvo vienas iš trumpesnių. Aš paprastai neišeinu anksčiau nei praėjus trims

ar keturioms valandoms, kai—kai būnu bažnyčioje namuose. Aš tiesiog. . . Aš nesu pamokslininkas. Taigi aš—aš tiesiog sukeliu džiaugsmingą triukšmą Viešpačiui. Man tiesiog patinka tai daryti. Aš—aš manau, kad man tai tiesiog patinka, todėl aš tiesiog ir toliau tai darau. Aš. . . turėjau keturis ar penkis skirtingus pasisakymus, kad aš per ilgai užlaikau žmones, taigi žinau, jog tai tiesa. Ir ši vakarą, sąžiningai, mes išeisime iš čia prieš pirmą valandą. Aš, aš tiesiog beveik užtikrinu jus tuo. Aš tiesiog, beveik. . . Jaučiasi tokia maloni dvasia ir visa kita taip puiku, esu tikras, kad Šventoji Dvasia palaimins mus.

²⁹ Taigi, dabar aš neturėjau jokių išgydymo tarnavimų susirinkimuose. Aš. . . Vieną vakarą, pas brolių. . . „Jėzaus Vardas“, kas buvo pastorius? Brolis Outlov. Brolio Outlov bažnyčioje, ten buvo tiek daug tų, kurie norėjo, kad už juos pasimelstų. Ir aš liepiau sūnui išdalyti maldos korteles. Ir tuomet porą vakarų Šventoji Dvasia taip nužengdavo į pastatą, kol. . . Jūs visi žinote. Esate buvę mano susirinkimuose. Jūs visi buvote. Jūs matėte, kaip vyksta išvalgumas ir taip toliau. Bet dabar aš pastebėjau, kad daugėja tokių, už kuriuos reikia melstis. Ir pastebėjau, pirmą, pradedant nuo trečiadienio ir ketvirtadienio. Aš pagalvoju, kad palauksiu bent po sekmadienio, nes jeigu jūs turite išgydymo tarnavimus bažnyčioje. . .

³⁰ Suprantate, aš—aš paskelbiu visur, kur tik vykstu, kad kiekvienas asmuo sekmadienį liktų savo tarnybos poste, suprantate. Šie specialūs susirinkimai yra tik tam, kad aplankyti brolius. Ir mes—mes norime, kad visi išliktumėte savo tarnybos vietose, kadangi jūsų pastorius laukia jūsų, ir būtent ten jūs turėtumėte būti.

³¹ Taigi, tuomet—tuomet aš galvoju, rytoj vakare, jei Viešpats leis, aš ne. . . Kur mes būsime rytoj vakare? [Brolis sako: „Ten Tempe, brolio O'Donnell bažnyčioje“—Red.] Brolis O'Donnell, Tempėje, Arizona. Taigi, jeigu jūsų bažnyčioje nevyksta jokie—jokie ypatingi renginiai ir jūs turite sergančių žmonių, na, rytoj vakare aš melsiuosi už ligonius, tiesiog surengsime įprastą maldos eilę, melsimės už ligonius, galbūt—galbūt pirmadienį, antradienį. Pažiūrėkime, aš turėčiau. . . Aš. . . O, aš turiu. . . Ar aš turiu bažnyčią ir trečiadienio vakarą? [„Taip“.] Trečiadienio vakarą. Tuomet tai. . .

³² Ir suvažiavimas prasideda ketvirtadienį, ar taip? [Brolis sako: „Aš tarsi turiu. . .? . . .“—Red.] Gerai, broli. Jis dabar paskelbs apie tai. [„Matote, mes ši vakarą esame čia. O rytoj vakare mes būsime Tempėje „Dievo Asamblėjoje“. Ir tuomet dvidešimt trečia - „Mountain View“ ir „Sunnyslope“. Ir tada dvidešimt ketvirtą - „Centrinėje Asamblėjoje“.] Gerai, puiku. [„Aš negalėjau prisiminti. Kažkaip susipainiojau tame“.] Negalvokite apie tai.

Anądien aš kalbėjau apie tai, kad: „Negalėjau prisiminti“.

33 Ir brolis Džekas Moore paklausė manęs, pasakė: „Manote, kad su jumis blogsi?“ - jis paklausė.

34 Aš atsakiau: „Broli Džekai, aš išeinu kalbėti ir tiesiog neprisimenu, apie ką aš kalbėjau“.

35 Jis tarė: „Nemanykite, kad tai taip blogai“. Pasakė: „Aš skambinu telefonu, paskambinu kažkam, sakau: ‚Ko jūs norite?‘“ Na, tai jau darosi visai blogai! . . . ? . . . O!

36 Taigi, tai bent, tai gali nuskambėti juokingai, kur nemanau, kad tai būtų teisinga sakyti čia iš sakyklos. Bet Dievo vaikai, bet kuriuo atveju yra tiesiog laimingi vaikai, taigi mums—mums tiesiog patinka. Pagalvojau, kad tai buvo miela.

37 Jūs visi, daugelis iš jūsų, pažįstate brolių Džeką Moore. Jis iš Šreveporto Luizianoje, iš „Gyvenimo Bažnyčios“, labai puikus brolis. Ir taigi, jis man tai pasakė. Jis taip pat yra rangovas.

38 Jis pasakė: „Nemanykite, kad tai blogai, broli Branhamai“. Tarė: „Anądien aš kai kam paskambinau ir surinkau jų numerį“. Ir pasakė: „Jie atsiliepė, pasakė: ‚Labas‘. Aš paklausiau: ‚Na, ko jūs norite?‘“

Aš pagalvojau: „Na, reikalai tikrai blogėja, broli Džekai“.

39 Taigi dabar, manau, būtų gerai, ir tie draugai, kurie nori, kad už juos pasimelstų, ir nori atvesti savo sergančius žmones, tuomet mes pamelsime už juos.

40 Taigi ši vakarą aš pagalvojau, taigi ką kalbėsiu ši vakarą čia, šioje mieloje nedidelėje bažnyčioje. Pagalvojau: „Na, aš nežinau ką“. Aš tiesiog paimsiu nedidelę temą ir pasitikėsiu, kad Viešpats kažkur sudėlios žodžius, ir leis jiems nukristi ten, kur jie kam nors padės. Kad būtų. . . Niekada nebandau paimti temos, aš visada stengiuosi jaustis vedamas ir užsirašyti krūvą Rašto vietų, ir taip toliau. Ir—ir tuomet, jei Viešpats veda kitaip, tada aš tiesiog einu, kaip Jis veda. Ir manau, kad tokiu būdu mes visi turėtume elgtis. Ar ne taip? Daryti taip pat.

41 Ir taigi, yra vienas dalykas, kuri—kuri aš—aš norėčiau, kad kiekviena bažnyčia paskelbtų kiekvienai vietinei bendruomenei. Ir tai yra, jei. . . Kai jūs meldžiatės už savo pastorių ir savo artimuosius, nepamirškite ir manęs, kadangi aš kasdien, labiau nei bet kada suprantu, kad mes artėjame prie kelio pabaigos.

42 Ir neseniai palaidojau savo mamą, prieš kelias savaites. Laikiau ją savo rankose, kol Dievas paėmė jos kvapą ir jos sielą į Dangų. Stebėjau tą galantišką Šventosios Dvasios pripildytos moters mirtį ir mačiau, kaip ji priėjo prie pat kelio pabaigos. Aš pagalvojau: „O, aš—aš tiesiog privalau turėti visas motinas štai tokias. Aš tiesiog privalau ką nors daryti, kad. . . padaryti viską, ką galiu, kad žmonės pamatytų, ką tai iš tikrųjų reiškia“.

43 Ir, draugai, esu įsitikinęs, kad tai yra galbūt šiek tiek giliau. Ir aš manau, kad mes priimame tai šiek tiek per lengvai, nei tai yra iš tikrųjų. Manau, kad mes turėtume prisiminti.

Jeigu Dievas yra toks šventas, kol net Angelai Jo akyse atrodo nešvarūs, tai kaip mes atrodome? Suprantate? Teisingai. Taigi mes norime prisiminti. Ir atminkite, Dievas yra nutiesęs kelią ten, Amžinybėje, kuris pranoksta visas saulės sistemos saules. „Šventas, šventas, šventas“, - Angelai su sparnais užsidengę savo veidus ir kojas, sklando Jo Akivaizdoje, šaukdami: „Šventas“. Kokie mes turėtume būti? Taigi mes . . . Štai ką mes stengiamės daryti.

⁴⁴ Ir—ir aš jaučiu, kad ši Dievo Karalystė yra tarsi žmogus, kuris paėmė tinklą ir išplaukė į jūrą, Jėzus pasakė, ir užmetė jį. Ir kai ištraukė, jis sugavo daugybę rūšių. Bet gerąsias žuvis, žinoma, pasiliko; o kitas maitėdas gražino atgal į vandenį, kaip vėžius, ir—ir gyvates, driežus, vėžlius ir taip toliau. Tačiau visa tai sugauna Evangelijos tinklai. Ir mes . . . Viena dieną ateis laikas, kai mes užmesime paskutinį tinklą, broli Adams. Teisingai. Ne jums ar man pasakyti, kas yra žuvis, o kas ne. Mes nežinome. Mes tiesiog užmetame tinklą ir ištraukiame jį. Štai ir viskas. Dievas pažįsta Savuosius. „Tuos, kuriuos Jis iš anksto numatė, Jis pašaukė; ir kuriuos Jis pašaukė, Jis išteisino; ir tuos, kuriuos Jis išteisino, Jis pašlovino“. Taigi mes laukiame, tiesiog užmetame tinklą. Ir man garbė ši vakarą stovėti čia, brolio Edmondo bažnyčioje, padedant užmesti tinklą šioje vietoje, kad pamatytume, ar yra kokių nors žuvų, kurias Dievas turi Savo Karalystei.

⁴⁵ Dabar, tiesiog prieš mums skaitant Žodį, tiesiog šiek tiek pasikalbėkime su Žodžio Autoriumi, palenkdami savo galvas.

⁴⁶ Palenkę savo galvas, šios akimirkos šventume, kai mes artėjame prie gyvojo Dievo Žodžio, kuris yra Dievas, man įdomu, ar yra čia žmonių, kurie savo širdyse turi prašymą ir norėtų, kad juos prisimintume šioje maldoje. Leiskite tai žinoti, pakeldami ranką.

Viešpatie Jėzau, pažvelk į auditoriją, žinodamas kiekvieną širdį.

Ačiū.

⁴⁷ Maloningasis ir šventas Dieve, Visagali, El Šadai, kuris pasirodė Abrahamui, Vardu „Visagalis, turintis krūtines Dievas, stiprybės Teikėjas, silpnųjų Maitintojas“, atėik pas mus šį vakarą, Tėve. Ir mes suvokiame savo silpnynes ir savo klaidas. Mes išpažįstame savo nuodėmes Tavo akivaizdoje ir padedame jas ant Tavo varinio teismo aukuro, ir prašome, kad Jėzaus Kristaus Kraujas pašalintų jas, per mūsų atnašaujama auką. Suteik tai, O Dieve.

⁴⁸ Mes atiduodame savo gyvenimus ir visa, ką mes turime, ir tą mažyti talentą, kuris mums duotas. Viešpatie, panaudok tai Dievo šlovei.

⁴⁹ Palaimink šią bažnyčią, jos mielą pastorių, diakonus, patikėtinius ir visa taryba, ir kiekvieną narį, kuris ateina į

šią bažnyčią, vadinamą „Bendravimu“. Dieve, aš meldžiu, kad vyrai ir moterys, įžengę pro šios vietos duris, kad jie turėtų tą tikrumą, dėka nuostabios Šventosios Dvasios tvarkos šiame pastate. Suteik tai, Viešpatie.

⁵⁰ Atleisk mūsų nuodėmes ir mūsų nusizengimus, mes vėl prašome. Prisimink tuos, kurie pakėlė rankas. Už tos rankos, Viešpatie, buvo širdis, prašanti kažko iš Taveš, ir galbūt tik Tu vienas gali tai duoti. Aš meldžiu, kad Tu suteiktum tai, Tėve. Kad ir koks būtų poreikis, suteik tai apščiai. Jei kas nors serga, Viešpatie, išgydyk juos. Jei kuris nors paslydo pakelėje, sustiprink jį, tą silpną kelį. „Jis nenulauš palūžusios nendrės ir neužgesins rūkstančio lino“. Ir mes žinome, kad Jis niekada neatmes sužeistos nendrės; Jis sutvarstys ją. Ir aš meldžiu, Dangiškasis Tėve, jei yra kokių nors dvasių, kurios yra palūžusios, ar—ar nusivylusios, ar nuleistos pasilpusios rankos, ir sulinkę keliai, te jie bus pakelti ši vakarą, Viešpatie. Te Šventoji Dvasia ateina ir išgydo mūsų širdis ir dvasias, mūsų fizines būtybes, ir už tai mes atiduosime Jam visą šlovę. Mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

⁵¹ Jei norėtumėte atsiversti Raštą, maždaug trisdešimties minučių pokalbiui, norėčiau, kad jūs kartu su manimi perskaitytumėte iš Apreiškimo Knygos 19-o skyriaus. Ir aš norėčiau perskaityti iki 7-os eilutės imtinai.

Paskui aš girdėjau danguje galingą didžiulės minios balsą, sakantį: „Aleliuja; Išgelbėjimas, . . . šlovė, garbė ir jėga, Viešpačiui, mūsų Dievui:

Nes tikri ir teisingi yra jo nuosprendžiai, nes jis nuteisė didžiąją ištvirkėlę, kuri sugadino žemę savo ištvirkavimu ir atkeršijo už savo tarnų kraują, pralieta jos rankomis“.

Ir vėl jie tarė: „Aleliuja“. Ir jos dūmai kilo per amžių amžius.

Ir dvidešimt keturi vyresnieji ir keturi žvėrys parpuolė ir pagarbino Dievą, sėdintį soste, sakydami: „Amen; Aleliuja“.

Ir nuo sosto nuskambėjo balsas, sakantis: „Šlovinkite mūsų Dievą, visi jo tarnai, visi, kurie jo bijote, tiek maži tiek dideli.

Ir aš išgirdau tarsi didelės minios balsą, ir kaip daugybės vandenių balsą, ir kaip galingo griaustinio balsą, sakantį: „Aleliuja: nes viešpatauja Viešpats Dievas visagalis.

Džiaukime ir linksminkimės, ir duokime jam garbę: nes atėjo avinėlio vestuvės, ir jo žmona pasiruošė.

52 Ši vakarą norėčiau kalbėti tema: „*Avinėlio Vestuvės*“, tik keletą minučių apie... Ši Rašto vieta mums gerai žinoma. Be abejonės, jūsų mielas pastorius čia ne kartą yra kalbėjęs šia tema.

53 Ir taigi, mes žinome, kad bus Nuotaka, ir padangėse bus surengta vestuvių vakarienė. Tai taip pat tikra, kaip ir Dievas, nes tai yra Jo Žodis. Ir mes žinome, kad tie, kurie sudarys tą Nuotaką, bus Jo Bažnyčia, ir jie pasirodys Jo akivaizdoje be dėmės ar raukšlės. Ir dabar žemėje jie turi medžiagos, kad galėtų pasiruošti. Jei pastebėjote, Jame pasakyta: „Ji pasiruošė“.

54 Daugelis sako: „Jei Viešpats paims nuo manęs tą piktąją dvasią, dėl gėrimo, ar lošimo, ar melavimo, ar vogimo, aš Jam tarnausiu“.

55 Bet tai priklauso nuo jūsų. Suprantate, jūs taip pat turite kažką daryti. „Nugalėtojai pavaldės viską“. Tie, kurie nugali. Jūs turite jėgą tai padaryti, bet turite norėti tai atiduoti. Suprantate? „Ji pasiruošė“. Man patinka šis Žodis.

56 Suprantate, Dievas negalėjo prakišti mūsų pro mažyti vamzdį, ištraukti mus kitame gale, o paskui sakyti: „Palaimintas, kuris nugalėjo“. Jums nereikėjo nieko nugalėti; Jis tiesiog prastumė jus per tai. Bet jūs pats turite priimti sprendimus. Aš pats turiu priimti sprendimus. Tai darydami mes parodome savo tikėjimą ir pagarbą Dievui.

57 Abrahamui buvo pažadėtas vaikas, bet jis turėjo laikytis šio pažado dvidešimt penkerius metus, per tuos dvidešimt penkerius metus buvo pakilimai ir nuosmukiai, kuriuos jis turėjo bei pagundos. Tačiau jis laikėsi pažado žodžio.

58 Ir Izraeliui buvo pažadėta pažadėtoji žemė, bet jie turėjo kovoti už kiekvieną jos colį. „Kiekvieną vietą, ant kurios užmins jūsų kojų padai, Aš esu jums davęs“, - Dievas pasakė Jozuei. Visa tai buvo ten. Žemė buvo ten, ir Dievas jiems ją davė, bet jie turėjo kovoti dėl jos.

59 Lygiai taip pat ir dėl Dieviško išgydymo. Dievas turi jėgą jus išgydyti, jeigu jūs turite drąsos priimti tai, bet jūs turėsite kovoti dėl kiekvieno colio.

60 Dievas turi nuostabią malonę jus išgelbėti, ir Jis tai padarys, bet jūs kovosite dėl kiekvieno savo kelio colio.

61 Aš jau trisdešimt vienerius metus esu už sakyklos, ir kiekvienas colis - buvo nuolatinė kova. Taip tikrai yra.

62 „Bet mes turime kovoti, jei norime valdyti“. Taigi mes sužinome, kad Nuotaka turi pasiruošti. „Būkite pasiruošę atmesti kiekvieną apsunkinimą, kuris taip lengvai mus apninka, kad galėtume išvermingai bėgti mums paskirtose lenktynėse“. Mes patys turime atidėti visa tai į šalį. Mes negalime sakyti: „Dieve, Tu ateik ir patrauk juos už mus“. Mes tai turime padaryti patys.

⁶³ Taigi, man patinka galvoti apie vestuves. Man teko garbė sutuokti nemažai žmonių. Ir aš pagalvoju, kai atvedu jauną vyrą ir jauną moterį prie altoriaus, ir matau, kaip jie eina per bažnyčia; ir ji, graži, su savo vestuviniiais drabužiais, su šydu ant veido, kuris krenta žemyn; ir jaunikis, pasitempęs, gražiai apsirengęs; jaunas ir kupinas jėgų, kaip jie eina ten, būdami pačiame jėgų žydėjime, ir duoda santuokos įžadus, manau, kad tame yra kažkas mielo. Tame yra kažkas švento, nes tai primena man, kad vieną dieną įvyks dar vienos didingos vestuvės, kai Kristaus Nuotaka, eis Šlovės koridoriais.

⁶⁴ Jaunikis viską paruoš. Bus vestuvės ir vakarienė. Kaip mums patinka galvoti apie tai, kai sėdėsime vienas priešais kitą prie stalo, paspausime vienas kitam rankas, ir skruostais riedės ašaros. Ir pagalvojant, kaip Jis ateis, nušluostys visas ašaras nuo mūsų akių, sakydamas: „Neverkite. Dabar viskas baigta. Įeikite į Viešpaties džiaugsmus, kurie jums buvo paruošti nuo pasaulio sukūrimo“. O, broli, tai verčia mus labiau mylėti vienas kitą.

⁶⁵ Aš manau, štai kas yra šiandien su Bažnyčia, su Nuotaka, kuri sudaryta iš visų bažnyčių, kurios tiki Kristumi. Tai ne bažnyčios pastatas, ir ne organizacija ar denominacija, bet tai asmenys, esantys bažnyčioje, sudaro Nuotaka.

⁶⁶ Aš turiu gerą draugą Luisvilyje, Kentukyje, Dr. Wallace Cauble, kuris buvo „Kristaus Bažnyčios“ tarnautojas, atėjo ir gavo Šventąją Dvasią, ir pastorius vienos iš didingiausių, didžiausių bažnyčių Luisvilyje, „Atvirų Durų“ bažnyčia. Jis man buvo labai brangus draugas. Ir prieš kelias dienas aš stovėjau gatvėje ir pamačiau jį einantį gatve. Ir aš visada mylėjau jį, ir jis mylėjo mane.

⁶⁷ Bet vieną dieną jam buvo atlikta tonzilių operacija, ir jis mirtinai kraujavo. Ir jie paguldė jį į Švento Juozapo ligoninę ir pasakė, kad jis miršta. Ir ponis McSpadden paskambino man, pasakė: „Dr. Wallace Cauble“. Aš jo dar nepažinojau, bet žinojau, kad ten buvo didelė „Atvirų Durų“ bažnyčia. Pasakė: „Jis miršta. Gydytojai suleido jam injekcijas, visa kita. Jie susiuvo. Jis ištiesai kraujuoja, ir jie negali sustabdyti kraujo. Jo kraujas nesukreša ir, žinote, nesustabdo kraujavimo“. Ir pasakė: „Jie ten turi misionierių, ir jie nori, kad jūs ateitumėte, pasimelstumėte už jį“.

⁶⁸ Na, aš girdėjau apie Dr. Wallace Cauble, ir taigi aš nelabai norėjau, bet aš nuvykau. Ir kai užsukau į ligoninės palatą, ten buvo misionieriai ir garsūs tarnautojai, visi ten verkė ir meldėsi. Ir aš pagalvoju: „O, tai bent! Aš, toks nereikšmingas, menkas šventas velenėlis, eisiu ten? Geriau jau aš tiesiog pasiliksiu čia“. Taigi aš užlindau už kokakolos automatinės mašinos koridoriuje. Aš meldžiau Dievo dėl brolio Cauble, kad—kad sustabdytų kraują. Aš išlindau iš ten ir išėjau.

69 Vos tik grįžau namo, maždaug po penkiolikos minučių, ir vėl suskambo telefonas, ir norėjo sužinoti, dėl ko aš užtrukau, kad neatvykau ten. Ir aš pasakiau: „Aš—aš atvykau. Bet ten buvo tiek daug jų. Aš—aš tiesiog nesijaučiau vedamas įeiti, galbūt, suprantate, tiek daug, didžiųjų tarnautojų ten“.

70 Tuomet jis tarė: „Tuoj pat atvykite“. Pasakė: „Šiam vyrui neilgai liko gyventi“.

71 Taigi dar kartą grįžau atgal. Ir kai ten įėjau, jis stengėsi, kad katalikė sesuo priimtų Kristų kaip asmeninį Gelbėtoją; jis kraujavo ir kraujas tekėjo jam iš burnos. Aš įėjau.

Ir jis tarė: „Malonu jus matyti“.

72 Ir aš atsakiau: „Malonu jus matyti“. Jis sėdėjo lovoje ir štai taip kosėjo, ir kraujas tekėjo.

Ir jis paklausė: „Koks jūsų vardas?“

Ir aš atsakiau: „Aš esu brolis Branhamas“.

73 Ir jis pradėjo verkti, apkabino mane. Aš atsiklaupiau ten.

74 Taigi, tai Dr. Wallace Cauble, iš „Atvirų Durų“ bažnyčios Luisvilyje. Parašykite jam laišką. „Tą pačią sekundę kraujas sustojo“. Ir nuo to laiko daugiau nebetekėjo. Suprantate? Ir nuo to laiko mes buvome labai, labai geri draugai. Ir anądien aš sutikau jį. Ir jis pasakė. . .

75 Osvaldas J. Smith, daugelis iš jūsų pažįstate brolių Smith. Jis yra didis misionierius, ir jis atvažiuoja pas brolių Cauble, nes jis labai jam patinka. Jis pasakė: „Broli Cauble, žinote, - jis pasakė, - aš. . .“ Kažką apie jo žmoną. Jis pasakė: „Iš pradžių, kai vedžiau, - tarė, - aš jaučiau, na, jei aš darau klaidą, aš, o, aš galėčiau gauti sau kitą“, - kadangi jis buvo jaunas. „Bet, - pasakė, - po to, kai atsiranda vaikai, - tarė, - tada be jos būtų gana sunku. Tuomet, kai jums sukanka penkiasdešimt metų, jūs tiesiog nebegalite be jos. Ir kai jūs senstate, na, jūs—jūs jaučiatės tokiu būdu“.

Aš pasakiau: „Aš manau, kad tai arti tiesos“. Aš buvau. . .

76 Kokia tai tema iškilo, žinote, kaip moterys gali apsipirkti, ir mano žmona tame. Ir ji yra karalienė viso to. Ji tiesiog visą laiką ant kojų. Mano vargšės kojos tiesiog mirtinai pavargsta, kai vaikštinėju su ja gatvėje. Ir jis man kalbėjo, sakė: „Na, jūs tiesiog negalite be jos“. Ir taip atsirado ši pastaba.

77 Kai grįžau namo, įsitaisiau savo kambaryje, galvojau: „Teisingai“. Aš pritaikiau tai kažkam kitam.

78 Žinote, pirmą kartą atsivertęs. . . tapau baptistų misionierių pamokslininku, maniau: „Jei žmogus nebuvo baptistas, jis tiesiog buvo neišgelbėtas. Štai ir viskas“. Ir aš, po pažastimi nešiojau Bibliją ir galvojau, kad Viešpats pašaukė mane, kad visus padaryčiau baptistais. „Ir kiekvienas, kuris netikėjo taip, kaip tiki baptistai, jų apskritai nėra paveikslė“.

⁷⁹ Dienoms bėgant maniau, kad visą darbą turiu atlikti pats. Ir aš sužinojau, pastebėjau kitą brolių, kuris turėjo bažnyčią, pastorius. Jis irgi traukė taip pat stipriai, kaip ir aš. Galų gale, antklodė taip pat šiek tiek išsitempė link jo, žinote.

⁸⁰ Tuomet mes sužinojome, kad mums reikia vienas kito. Ir taigi, po to, kai mes pradėdame taip eiti toliau, tapo gana sunku išsiversti vienas be kito. Štai ir viskas. Mes tiesiog turime turėti vienas kitą, taigi. Ir aš tikiu, kad tai šiame didingame sekmininkų judėjime. Džiaugiuosi matydamas, kaip griūva tos abejingumo užkardos, didinga Dievo Bažnyčia pradeda jungtis į bendravimą. Reiškia, kad dabar vestuvės jau artėja. Ir tie akmenys, kad ir kaip savotiškai jie būtų iškalti, jie turi kažkur vietą tame pastate, jeigu jie yra Viešpaties akmenys.

⁸¹ Taigi, santuoka, tam tikra prasme yra provaizdis. Žemiškoji santuoka čia yra dangiškosios santuokos pavyzdys. Taigi, peržvelkime tai, tik kelioms minutėms, kad šiek tiek pakartotume tai.

⁸² Pirmas dalykas, turi būti priimtas sprendimas. Pirmas dalykas, kurio reikia, natūralioje santuokoje - turi būti priimtas sprendimas. Jauna moteris turi priimti savo sprendimą, ar ji nori šio jauno vyro; ir jaunas vyras - ar jis nori jaunos moters. Turi būti priimtas sprendimas, ir jūs turite jį priimti. Ji turi būti vienintelė moteris pasaulyje, kurią jūs mylite, ir jis turi būti vienintelis vyras. Jei taip nėra, vadinasi jūs priėmėte neteisingą sprendimą.

⁸³ Lygiai taip pat yra ir priimant sprendimą dėl Kristaus. Pirmas dalykas, kurį jūs turite padaryti, tai apsispręsti, ar jūs tarnausite Dievui ir priimsite Jį kaip savo Gelbėtoją, ar jūs neketinate to daryti. Ar jūs ruošiatės tarnauti pasauliui? Ar jūs ruošiatės tarnauti Kristui? Jūs turite apsispręsti. Turi būti priimtas sprendimas. Kai jūs apsisprendžiate, ar jūs ruošiatės tarnauti Dievui ar mamonai, tuomet jūs pasirenkate. Bet sprendimas turi būti priimtas.

⁸⁴ Ir tuomet, po to, kai sprendimas priimtas, kad jūs tai padarysite, tuomet ateina sužadėtuves. Tuomet, jūs randate tai prie altoriaus. Jūs turite susžadėti, prieš tai, kai ši sąjunga gali būti sudaryta. Ir tokiu būdu yra su Kristaus Bažnyčia. Tai turi būti sužadėtuves su Kristumi, pasižadėjimas, sužadėtuves, meilės romanai.

⁸⁵ Ir tuomet, sekantis dalykas, tai—tai duodami pažadai. Turi būti duoti pažadai vienas kitam, kaip kad jūs duodate pažadą. „Brangioji, jei tu už manęs ištekėsi, pažadu, kad būsiu ištikimas ir teisingas. Nežiūrėsiu į jokią kitą moterį“. Arba: „Nežiūrėsiu į jokią kitą vyrą. Ir darysiu viską, kas privalu žmonai. Mes turėsime vaikų, ir aš atliksiu viską, kas privalu motinai. Aš—aš būsiu namų šeimininkė“. Visi šie pažadai turi būti duoti, arba turėtų būti duoti, teisingose vestuvėse.

⁸⁶ Ir tai tas pats dalykas, kai jūs ateinate pas Kristų. „Viešpatie, jei Tu priimsi mane į Savo Karalystę, aš pažadu“. Štai taip. „Aš mylėsiu Tave. Būsiu Tau ištikimas. Aš tarnausiu Tau dieną ir naktį“. Labai gaila, kad mes tai pamirštame. „Aš tarnausiu Tau, dieną ir naktį. Aš pasninkausiu. Aš melsiuosi. Aš būsiu Tau ištikimas. Aš atnešu savo dešimtinę į sandėlį. Aš—aš—aš melsiuosi, daug kartų per dieną. Aš—aš padarysiu viską. Ir aš atiduosi visą savo meilę Tau“. Štai ką jūs turėtumėte daryti. Būtent taip, kur jūs pažadate tai, ir tai turi išeiti iš jūsų širdies.

⁸⁷ Jeigu jūs pažadate tai savo vyrui, o savo širdyje jūs to neturite, jūs absoliučiai negyvenate su juo taip, kaip turėtų būti. Tai tarsi susikristalizavęs ryšys.

⁸⁸ Pažvelkite čia. Jeigu—jeigu jūs neturite dantų ir naudojate dirbtinius dantis, taigi, viskas gerai. Tai pakeičia dantis, kuriuos jūs kadaise turėjote. Bet, iš tikrųjų, tie dantys nėra su jumis susiję. Jie nėra jūsų dalis. Jeigu jums būtų amputuota ranka, ir jūs užsidėtumėte dirbtinę ranką, na, iš tikrųjų ta ranka nėra sujungta su jumis. Ji tiesiog prilipinta prie jūsų. Suprantate? Ji nėra susijungusi su jumis.

⁸⁹ Ir kai mes duodame pažadą Kristui, jeigu mes netampame Jo dalimi, kaip moteris turėtų tapti vyro dalimi, o vyras – moters dalimi, tuomet mes esame dirbtiniai krikščionys. Mes tikrai nesame . . . Jūs tikrai nesate vedęs tos moters, galbūt būsite ištikimi, jeigu jūs nemylite savo vyro, kai jam jau šešiasdešimt ar septyniasdešimt metų, ir jūs nemylite jo taip stipriai, kaip mylėjote pradžioje, tuomet iš tikrųjų jūs tik auginate jo vaikus.

⁹⁰ Tokios yra bažnyčios, kurių šiandien yra tiek daug. Mes tiesiog pasivadiname „Krikščionių Bažnyčia“, įsivaizduodami esantys Nuotaka. Kai tai yra dirbtina. Mes jokių būdu nesame susiję su Kristumi. Esame tarsi dirbtinis dantis, dirbtinė ranka, dirbtinė akis. Suprantate? Tai kažkas dirbtino, jei mes tik užsidedame tai. Na, jūs negalite užsidėti krikščionybės. Jūs turite būti susijęs su ja.

⁹¹ Ir tada bažnyčia, kuri yra tik dirbtinė, taip vadinama Kristaus bažnyčia, na, tuomet jų vaikų nėra Ten, kurie yra gimę iš tos pačios organizacijos. Tai tik . . . Jie nėra Kristaus vaikai. Jie yra denominaciniai vaikai, o ne Kristaus vaikai.

⁹² Jei moteris nesusijusi su vyru ištikimybėje, tuomet tai nėra jos vyras. Tai tik vyras, kuriam ji davė įžadą gyventi, ir ji davė neteisingą įžadą. Ji pasižadėjo mylėti jį, ir ji pasakė, kad myli jį, bet ji to nepadarė. Visą laiką vyras yra apgaudinėjamas.

⁹³ Tačiau viena yra tikra, draugai, mes neapgausime Kristaus. Jis pažįsta Savuosius.

⁹⁴ Bet, suprantate, pirmiausia priimami sprendimai. Po to – sužadėtuvių. Tada – pažadas.

⁹⁵ Ir tuomet ceremonija. Ir tai, kai nuotaka—nuotaka priima jaunikio vardą. Ji nebeturi savo vardo. Ji priima jaunikio vardą.

⁹⁶ Ir tuomet, kai Bažnyčia turi ceremoniją, duoda savo pažadus, tada Ji priima Jaunikio Vardą. Tuomet Ji jau nebėra pasaulio bažnyčia. Ji yra Viešpaties Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Amen. Ne . . . Aš neturiu omenyje, kad pagal vardą. Aš turiu omenyje, pagal Gimimą, pagal prigimtį, per Dievo jėgą. Per apreikštą Dievo Tiesą, širdyje, Ji tampa Krikščionių Bažnyčia, didinga pasaulinė apaštališka Krikščionių Bažnyčia. Ji tampa Kristaus dalimi. Kai Ji tai daro, Ji . . . Kristus įdeda į Ją Savo Paties Dvasią, Savo paties Gyvenimą. Ir Biblijoje pasakyta, Adomui ir Ievai, ten: „Jūs jau nesate pora, bet viena“. Ir kai moteris, Bažnyčia, yra ištekėjusi už Kristaus, jie jau nebe du. Jie yra Viena. Kristus jumyse! Amen. Štai taip. Jo Gyvybė buvo įdėta į jus, tuomet jūs tampate Nuotaka.

⁹⁷ Tada kitas dalykas, po to, kai ji davė visus šiuos įžadus ir taip toliau, ir ceremonija buvo atlikta:

⁹⁸ Antai, mano žmonos pavardė prieš vedybas buvo Broy. Dabar ji jau nebe Broy. Ji yra Branham. Taigi, ji daugiau jau nebe Broy. Ji yra Branham.

⁹⁹ Ir kai jūs įeinate į Kristų, jūs jau nebesate iš šio pasaulio. Jūs esate iš Kristaus. Suprantate? Jums tuomet nerūpi pasaulio dalykai. Jie jums mirę. „Nes kas myli pasaulį ar pasaulio dalykus, jame net nėra Dievo meilės“.

¹⁰⁰ Taigi, suprantate, jūs negalite būti dirbtiniu krikščioniu. Jūs galite būti dirbtinis, išpažįstantis, kad esate krikščionis.

¹⁰¹ Bet jūs negalite būti krikščioniu, kol Pats Kristus neįžengs į jus, per Šventosios Dvasios krikštą. Tuomet jūs esate sujungti su Juo. Jūs jau nebesate dviese. Jūs esate Viena. Kristus pažadėjo būti mumyse, kaip ir Tėvas buvo Kristuje. „Aš ir Mano Tėvas esame Viena. Tu ir aš esame Viena“. Suprantate? Kristus mumyse! Visa, kuo buvo Dievas, Jis išliejo į Kristų. Ir visa, kas buvo Kristus, Jis išliejo į Bažnyčią, kad tęstų Evangelijos darbą.

¹⁰² Tuomet mes tampame, ne per dirbtinį vardą, bet per Šventosios Gyvybės Dvasios tikrovę, sujungiančią mus į Kristų. Tuomet, per Jo prisikėlimo jėgą, mes esame prikelti iš mirusių pasaulio dalykų ir sėdime su Juo Dangiškoje vietose. Amen. Man tai patinka. Šį vakarą mes sėdime Dangiškoje vietose Kristuje Jėzuje, suprantate, prisikėlę su Juo; mirę pasaulio dalykams ir priėmę Kristų. Ir kai mes priimame Kristų, tada pasaulis yra miręs, tuomet pasaulis daugiau mums neberūpi. Pasaulis mums yra miręs. Ir mes . . . Ir mums jis yra miręs, ir mes esame mirę jam.

¹⁰³ Jūs esate kitas asmuo, kitokia asmenybė, kadangi jūs esate naujas kūrinys. Kūrinys! Ne tas pats kūrinys, nušveistas; ne žmogus, kuris atvertė naują lapą. Bet žmogus, kuris mirė ir gimė iš naujo, ir tapo nauju kūriniumi Kristuje Jėzuje, ir tame žmoguje gyvena gyvojo Dievo Dvasia.

104 Taigi, tiesiog kaip moteris, kuri daugiau jau ne Broy, ji yra Branham, ir ji vadinasi šiuo vardu.

105 Ir Bažnyčia jau nebėra iš pasaulio, bet Ji yra vadinama Kristaus Vardu. Ji yra susijungusi su Juo, per Jo Paties Gyvenimą.

106 Ar jūs kada nors skaitėte Rašte, kaip tas pirmas Dievo sukurtas žmogus, buvo dviguba asmenybė? Adomas buvo ir Adomas ir Ieva, dvasine prasme, kai Jis sukūrė pirmąjį žmogų pagal Savo paties atvaizdą. „Ir Dievas yra Dvasia“. Tačiau, kai Jis patalpino juos į kūną, Jis juos atskyrė. Jis paėmė vyrišką dvasią, įdėjo ją į vyrą, ir paėmė moterišką dvasią, ir įdėjo ją į moterį.

107 Taigi, kai jūs matote moterį, norinčią elgtis kaip vyras, čia kažkas negerai. Kai jūs matote, kad vyras nori elgtis kaip moteris, čia kažkas negerai. Taigi, atrodo, kad šiandien pasaulyje viskas yra neteisinga. Vyras stengiasi elgtis kaip moteris; moteris - kaip vyras. Teisingai. Tai tiesa.

108 Dabar pažvelkite. Tai taip tobula, kad kai Dievas paėmė ir sukūrė vyrą, kad parodytų, jog Jis nenorėjo, kad tai būtų iš ko nors kito, moters nebuvusio originaliame kūrinyje. Taigi jos nėra kūrinijoje, bet ji yra Adomo dalis. Ji yra šalutinis produktas. Jis paima iš Adomo šono, ne tam, kad sukurtų kitą kūrinį, bet paėmė dalį kūrinio ir padarė iš jo kitą kūrinį. Ir Jis paėmė vyrišką dvasią, kuri buvo Adome. . . Ir, tiksliau, paėmė moterišką dvasią, kuri buvo Adome, ir įdėjo ją į moterį. Taigi, ir dvasia ir kūnas, jie tampa viena.

109 Buvo puikus provaizdis to, ką Dievas padarė Kalvarijoje. Jis paėmė Kristų ir sujungė Jį su Bažnyčia, per prakirstą šoną, Jis atnešė Kraują, kuris apvalo asmenį, kuris pašventina Bažnyčios kūną ir įdeda gyvojo Dievo Dvasią, kurią Jis paėmė ten ant kryžiaus iš Kristaus, ir įdeda Ją į asmenį. Tuomet jie yra viena. Jie tampa viena. Kristus ir jūs esate viena.

110 Ir jūs ir jūsų vyras turėtumėte būti viena. Jeigu yra kas nors priešinga, tuomet kažkas negerai su jūsų sąjunga.

111 Ir jeigu mumyse yra kas nors priešinga Kristui, mes netikime Jo Žodžiu, sakome: „O, tai buvo skirta kitoms dienoms“, - kažkas negerai mūsų sąjungoje su Juo. Jeigu jūs sakote: „Stebuklų dienos praėjo; nėra Dieviško išgydymo; nėra Šventosios Dvasios krikšto“, pritaikote tai praeičiai, tai parodo, kad jumoje nėra Kristaus Dvasios.

112 Nes: „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Ir Žodis tapo kūnu“. Ir tada, kai Jo Žodis išryškėja jumoje, tuomet, suprantate, tada jūs ir Kristus esate viena. „Jei pasiliksime Manyje, ir Mano Žodis jumoje, jūs galite prašyti, ko norite“, nes tai jau nebe jūs. Tai Dievo Žodis, Kristus jumoje. Jūs tampate viena. Gerai.

113 Tuomet, kitas dalykas, po to, kai tai padaro, po to, kai ji ištesi savo įžadus, susituokia ir priima būsimo vyro vardą, jaunikio vardą, tuomet ji yra paveldėtoja visko, ką jis turi. Ji yra visko paveldėtoja. Jūsų žmona yra paveldėtoja visko, ką jūs turite.

114 Ir štai kas yra Bažnyčia, jei tik Ji tai žinotų, būdama Jo dalimi su Jo Dvasia, esančia Joje. Jis pasakė: „Darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite. Didesnius nei tai jūs darysite, nes Aš einu pas Savo Tėvą. Dar valandėlė, ir pasaulis Manęs nebematys; tačiau jūs matysite Mane, nes Aš būsiu su jumis, netgi jumyse, iki pasaulio pabaigos“. Tuomet tai Kristus jumyse. Jūs esate sujungti kartu, ir jūs esate paveldėtojai kartu su Juo.

115 Ir jeigu Jis būtų čia žemėje, ką Jis darytų? Tą patį, tuos pačius dalykus, kuriuos Jis darė ten, nes Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Jis rūpintųsi Tėvo reikalais. Jis gydytų ligonius. Jis darytų stebuklus. Jis darytų lygiai tą patį, ką Jis darė būdamas čia, žemėje, nes Jis išlieka tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Tai tiesiog tobula. Tai yra santuoka.

116 Bet dabar, kas jei ši moteris išteka, duoda visus tuos įžadus ir visa kita, ir ji tampa to vyro žmona, ir ji paveldi viską, ką jis turi, ir taip toliau, o paskui ima siautėti? Jai kyla pykčio priepuoliai. Ji pradeda bėgioti paskui kitus vyrus. Ne tik tai, bet ji dalijasi savo meile su kitais. Vyras su savo žmona, visi tie pažadai, kuriuos jie davė ir tuomet ji išsaina ir pradeda dalintis savo gyvenimu su kitais, savo meile ir švelnumu su kitais.

117 Taip elgiasi daugelis taip vadinamų krikščionių, dalindamiesi savo meile su pasauliu: žaidžia, šoka, lošia, pasilieka namuose vietoj maldos susirinkimų, kad pažiūrėti televizorių, visokios rūšies pasaulietiški dalykai, kurie užėmė Dievo meilės vietą bažnyčios širdyje. Ją ištiko staigus įniršis. Ji pašėlo. Ji laksto paskui kitus vyrus. Ji dalijasi savo meile. Ji paims savo dešimtinę, kurią turėtų atiduoti bažnyčiai, ir išleis ją kitiems dalykams ten pasaulyje. Ji. . . Užuot mylėjusi Dievą taip, kaip ji turėtų mylėti, ir gyventų dėl Dievo, ir norėtų eiti į bažnyčia, jūs beveik turite ją įkalbėt, kad ateitų.

118 Na, žinau, čia ne taip seniai, vienas tarnautojas man pasakė, kad jis išsiuntė tiek daug maldos. . . tiek daug kortelių, kad žmonės pasirašytų, jog jie pasižada ateiti į sekmadieninę mokyklą bent šešis mėnesius per metus.

119 Ir aš mačiau merginą ten, žemiau kalvos, kur aš dirbau. Ir ji išėjo iš ten. Aš stovėjau prie durų, pabeldžiau į duris, ir ji atėjo prie durų. Ir ji buvo viena iš tų „Laukinių Kačių“ grupės, žinote.

120 Kaip ir ta grupelė, kurią praėjusią naktį teko suimti čia, Fenikso mieste, man regis, kai jie šoko šį naują iškrypėlišką rokenrolą ar tvistą, kad ir kas tai buvo, ir jie turėjo iškviesti policininkus, kad atvažiuotų jų paimti. Jauni žmonės, argi jūs nesuprantate, kad tai šėtono dvasia? Būdami paveikti, kol nebesuvokė, kas jie buvo, išėjo į gatves ir siautėjo.

121 Kaip kai kurie iš tų komikų, ar tie plokštelių grojikai, didžėjai ir taip toliau, eina į tą vietą, tame mieste, kur aš buvau. Ir jaunos merginos nusirengdavo savo apatinius drabužius ir numesdavo juos ant pakylės, kad tas vaikinukas duotų autografa. Argi jūs nesuvokiate, kad tai šėtonas? Tai paskutinių laikų dvasia. Žinoma. Tai tokia gėda. Štai taip, pamišę.

122 Ši jauna moteris, ji išėjo, toliau tęsė. Ji net nežinojo, kad aš... Pamiršo, kad aš stoviu prie durų. Ir ji tarė: „O, atleiskite. Aš pamiršau, kad jūs stovite čia“. Ir ji pasiuntė bučinį tam vaikinui iš radijo, kad ir kas jis buvo, ir pasakė: „Susitiksimė prie „Grinbrier Patch“, ar kur tai bebūtų. Tą vakarą jie ruošėsi surengti kažkokius šokius.

Ir aš pasakiau Dr. Braun, kuris buvo mano draugas.

123 Jis paklausė: „Kaip laikosi jūsų susirinkimas, Bili?“

Atsakiau: „Puikiai“. Aš pasakiau: „Mes duodame jiems piliules“.

Jis paklausė: „Kokias piliules?“

124 Aš atsakiau: „Evangelijos. Tai tikrai skatina juos pastoviai lankytis“. Suprantate?

125 Ir jis papasakojo man apie tai, tų pasižadėjimų pasirašymą. Ir aš pasakiau: „Dr. Braun, ar jūs nemanote, kad tas „Laukinių Kačių“ muzikantas per tą radiją priverstų tą merginą pasirašyti pasižadėjimą, kad ji tą vakarą bus ten? Visai ne. Ji būtų užstačiusi savo drabužius, kuriuos vilkėjo, kad tik patektų ten“. Kodėl? Tai kažkas joje, kas sujungė ją, jos dvasią, su tuo pasaulietišku pasilinksminimu.

126 Ir kol gyvojo Dievo Bažnyčia, kuri yra vadinama Kristaus Nuotaka, taip nesusijungs su Dievu, ji vis dar murkdysis pasaulyje, klampiamė nuodėmės purve, iki tol, kol ji susivienys su Dievu taip, kad jos širdis bus taip pripildyta Dievo šlovės ir jėgos, kol ji nebematys nieko kito, tik Kristų. Teisingai.

127 Štai ką mes turėsime padaryti. Tai vienintelis planas, vienintelė programa, kurią Dievas turi - padaryti būtent tokį dalyką. Jūs turite būti ne dirbtinai įtraukti. Jūs turite gimti, ir ne rankos paspaudimu, ar atnešant laišką bažnyčiai. Bet gimti gyvojo Dievo Bažnyčioje, atsinaujinant, Jėzaus Kristaus prisikėlimo jėga, ir tai padaro jus nauju kūriniu Jame. Amen. Tai įveda tvarką. Štai ką tai padaro. Žinoma. Gerai.

128 Ji pašėlsta. Ji pradeda dalintis savo meile su kitais, pasaulietiški dalykai, pasaulietiški malonumai, eina ten, kur ji neturėtų eiti, sako tai, ko neturėtų sakyti.

129 Čia vieną kartą aš...Jie surengė moterų...savotišką bažnyčios vakarėlį viršuje. Taip atsitiko, kad turėjau kai ką nuveikti to namo rūsyje. Ir pasakysiu jums, būdamas nusidėjėliu esu girdėjęs baisių dalykų, kai aš buvau nusidėjėlis, bet, tas moterų susirinkimas, aš per visą savo gyvenimą nesu girdėjęs

nieko blogesnio nei tie juokeliai. Ar galite įsivaizduoti asmenį, kuris vadina save krikščioniu ir leidžiančiu sau kalbėti tokias bjaurystes?

¹³⁰ Jūs negalite gauti gėlo, gero vandens iš to pačio rezervuaro. Jūs įleisite į šulinį kibirą ir iš jo ištrauksite vandenį, pilną judančių uodegyčių, kaip mes tai vadiname. Kai jūs vėl nuleisite kibirą, jūs ištrauksite lygiai tą patį. Rezervuarą reikia išplauti, ir pripildyti geru vandeniu.

¹³¹ Štai kas šiandien nutiko su bažnyčia, kalbant visuotiniu mastu, ją reikia išvalyti, pripildyti šventu Dievo vandeniu iš Dangaus. Jos širdis tapo kanalizaciniu vamzdžiu visko, kas tik patenka. Ji turi visokios rūšies meilužių. Biblijoje pasakyta, kad ji turės. „Mylintys malonumus labiau nei mylintys Dievą, nesutaikomi, melagingi kaltintojai, nesusivaldantys ir niekinantys tuos, kurie yra teisūs“.

¹³² Matant moterį, kuri stengiasi gyventi teisingai, vyrą, kuris stengiasi gyventi teisingai, jis tampa „šventu velenėliu“, ji tampa „fanatike“ ar dar kažkuo senamadišku. Ji yra atmesta. Ji yra paniekinta ir atstumta šio pasaulio žmonių. Teisingai.

¹³³ Bet ar jūs kada nors atkreipėte dėmesį, ką turėtų daryti tikroji Bažnyčia? Senajame Testamente, kai buvo aukojama auka, jie užmušdavo vieną paukštį, ir jo krauju apipildavo kitą, mirusio partnerio krauju; ir ji nuskriedavo per žemę, paskleisdama mirusio partnerio kraują. Kai Bažnyčia taps tikra Jėzaus Kristaus Nuotaka, Ji neš su savimi Jėzaus Kristaus Kraują, apšlakstydama juo žemę ir šaukdama „Šventas, šventas, šventas Viešpats“. Jos atmosfera, kiekviena jos dalelė bus iš Dievo. Visa jos sudėtis bus iš Dievo. Jūs negalite tikėtis nieko kito.

¹³⁴ Ir štai dėl ko žmonės ateina į bažnyčią. Ne žaisti kortomis ir žaisti pokerį, šokti rūsyje, rengti sriubos vakarienes ir panašiai. Tai skirta pasauliui. Ir mes niekada negalėsime su jais lygintis, ir gėda mums, kad bandėme tai daryti. Mes turėtume pamokslauti Šventąją Dvasią, jos jėgoje ir Kristaus prisikėlimą. Mes turime kai ką, ko jie neturi. Gyvenkime tuo, nbandykite kopijuoti pagal juos. Gyvenkite tuo, ką mes žinome, kad yra teisinga. Gyvenkite Kristuje. Jėzus pasakė: „Jei Aš būsiu pakeltas, Aš visus žmones pritrauksiu prie Savęs. Jūs esate žemės druska. Bet druska prarado savo skonį, ji nebetinka niekam kitam, kaip tik tam, kad būtų išmesta ir trypiama po žmonių kojomis“. Mūsų liudijimai!

¹³⁵ Nenuostabu, kad net mūsų sekmininkų grupės, kad ir kaip nenorėčiau to sakyti, mūsų sekmininkų grupės patenka tiesiai į tą patį, tiesiai į tą pačią srovę. Ir nenuostabu, kad žmonės sako, kad jie neturi to, ką jie sako, jog turi. Ši sekmininkų judėjimo Bažnyčia turėtų būti taip surišta kartu Visagalio Dievo jėga, kol Joje atsispindėtų pats Jėzaus Kristaus Gyvenimas.

136 Bet mes norime sekti pasaulio pavyzdžiu. „Mes bet kokių atveju tai padarysime“. Suprantate? „Mes tuo atveju norime pasielgti savaip“. Bet mes neturėtume to daryti. Taip daryti yra neteisinga. Bažnyčios tiesiog kaip moteris, pašėlo.

137 Pirmas dalykas, žinote, jai tapo viskas gerai, pradžioje, kai Dievas pagimdė šią sekmininkų Bažnyčią, maždaug prieš keturiasdešimt ar penkiasdešimt metų. Ji gyveno šventai. Ji buvo šventa. Dievo jėga buvo su ja. Bet kai mes einame toliau, mes pradėdame susitapatinti su pasauliu.

138 Pirmas dalykas, žinote, mes turime turėti tokį didelį pastatą, kuris nustelbtų kitame kampe esančius metodistus. Mes turime turėti kažką tokio didelio, didžiausią, didžiausią ir didžiausią. Gėda. Daugelis iš mūsų pasipučia, kai mes gauname. . . Brolis sekmininkas pamato ką nors ten, nedidelį misionierių ar nedidukę bažnyčią, o jie lanko didelę bažnyčią. „Mes priklausome pirmajai bažnyčiai, ar didžiąjai bažnyčiai“, ar panašiai; žiūri į juos iš aukšto.

139 Ko jums reikia, tai Šventosios Dvasios, kuri šiek tiek pažemintų jus, teisingai, leistų jums sužinoti, kad tikrai tikras Šventosios Dvasios krikštas padarys taip, kad smokingo kostiumas apkabins kombinezoną ir pasakys: „broli“. Teisingai. Tikras senų laikų išgelbėjimas, Visagalio Dievo jėga, taip, pone, padarys taip, kad šilkinė suknelė apkabins kartūninę, ir pasakys: „Sese, aš myliu tave“. Tikrai taip.

140 Bet mes pradėdame eiti kartu su pasauliu, plaukti su potvyniais ir atoslūgiais. Mūsų bažnyčia tokia. Mums daugiau nebereikia kalbėti apie metodistus ir baptistus. Tai mes patys. Tai mūsų pačių gretose. Štai kodėl Šventoji Dvasia negali judėti. Štai kodėl aš sakau, kad Dievas ši vakarą negali duoti Savo patvirtinimo jokiai organizacijai. Nes pagonys nebuvo išvesti kaip tauta. Jie buvo žmonės iš pagonių, dėl Jo Vardo. Dievas paims pavienius asmenis.

141 Taigi, aš manau, kad mūsų organizacijos atlieka gerą darbą. Viskas gerai. Bet jūs negalite pasikliauti tuo, sakydami: „Aš esu sekmininkas, kadangi aš priklausau Sekmininkų organizacijai“. Jūs esate sekmininkas, kai jūs gaunate sekminių išgyvenimą. Man nerūpi, ar jūs priklausote Katalikų bažnyčiai, ar jūs esate sekmininkas. Jūs negalite organizuoti Sekminių. Sekminės yra išgyvenimas, ne organizacija. Ir tai tiesa.

142 Tačiau mes, sekmininkai, pradėjome galvoti, kadangi mes turime Sekminių vardą, mes toliau galime gyventi pasaulyje ir daryti viską, ką tik norime. Mes tarsi lipame į Nimrodo bokštą; jis pavirs pelenais. Kaip Adomo figos lapų prijuostė; ji sugriš. Kaip Zigfrido linija Prancūzijoje, Magino linija Vokietijoje; ji sugriuvo.

143 Nes, nėra kito bokšto, nėra kitos tvirtovės. „Tačiau Viešpaties Vardas yra galingas bokštas, į kurį teisieji bėga

ir yra saugūs“. Kai jūs bėgate į Jį, jūs priimate Vardą, Vardą; ne tik pasakote kokį tai Vardą, bet Vardą ir asmenį, kuriuo jūs esate - kaip Kristus, gyvenime. Amen. Jis yra nuostabus. Taip.

¹⁴⁴ Bažnyčia padarė tą patį, dvasiškai ištvirkaudama, kaip moteris, kuri savo meile dalijasi tarp savo vyro ir kito vyro. Ta moteris nėra tinkama, kad gyventi su ja. Jūs tai žinote. Ir kai bažnyčia pradeda dalytis savo bendravimu su pasauliu, Dievas yra pavydus Dievas. Jis dėl to atstūmė Izraelį, ir Jo Sūnus atstums tą patį dalyką.

¹⁴⁵ Jis turės Nuotaką, kuri Savyje neturės jokios raukšlės. Amen. Ji visiškai nuplauta Jo paties Krauju. Teisingai. Taigi mes matome, kur mes stovime, vestuvės netrukus įvyks.

¹⁴⁶ Taigi, mes sužinome, kad ji dvasiškai ištvirkauja, eina su pasauliu, kažką išpažįsta, bet gyvena kitaip. Tai niekada nesuveiks. Tai, ką turėtų daryti bažnyčia - tai daryti taip, kaip padarė Estera. Estera atsisakė pasaulio puošmenų.

¹⁴⁷ Mes žinome tą Esteros knygele, kaip tas Mordechajas . . . Jo dėdė turėjo dukterį. Ir tai buvo Medų ir Persų valdymo laikais. Tai labai gražus provaizdis, esantis ten. Karalius, vienas iš didžiausių karalių pasaulyje, tą dieną jis surengė didelę puotą. Ir jis pakvietė karalienę ateiti ir atsisėsti šalia jo, bet ji to nepadarė. Ji atsisakė tai padaryti. Taigi, ką jis padarė? Jis buvo taip pažemintas, nežinojo, ką daryti, kad jo paties žmona neatėjo.

¹⁴⁸ Manau, kad šiandien tai labai panašu į Kristų. Kristus pakvietė mus atsisėsti Danguje su Juo, o mes gėdijamės to. Daugelis žmonių gėdijasi sakyti, kad gavo Šventosios Dvasios krikštą. Sekmininkai, tai tiesa, jie gėdijasi tai pasakyti. Mes gėdijamės Jo.

¹⁴⁹ Ir taigi, karalienė neatvyko. Ji atsisakė ateiti. Tai ji pažemino. Jo veidas paraudonavo. Visi tai pastebėjo.

¹⁵⁰ Man įdomu, ar Jėzaus veidas taip pat nėra šiek tiek paraudonavęs, kai Jis kviečia mus darbui, kviečia Sekmininkų judėjimą į bendravimą ir brolybę, o mes taip tvirtai susiorganizavę į mažas grupes, kad negalime nusilenkti vienas kitam. Mes tampame tokie pasaulietiški ir panašiai, pradėdame gėdytis Sekminių vardo. Kai kurie žmonės bijo pasakyti. Sako: „Na, aš—aš priklausau . . . Aš esu krikščionis, bet . . .“ Aš džiaugiuosi, kad gavau sekmininkišką išgyvenimą. Amen. Aš džiaugiuosi, galėdamas nešti Jėzaus Kristaus Vardą. Tai didžiausia privilegija, kurią aš kada nors turėjau - pasakyti, kad aš esu Jo dalis.

¹⁵¹ Dabar, mes sužinome, tada, jis turėjo paklausti keleto patarėjų, ką jis turėtų daryti. Ir jie pasakė: „Jei taip ir toliau bus, visos likusios moterys visoje šalyje paseks pirmosios ledi pavyzdžiu“.

¹⁵² Žinoma, štai kas ir vyksta ši vakarą. Aš žvelgiu į kai kurias iš šių moterų. Tikiuosi, kad neužgausiu jūsų jausmų, ir taigi, aš tikiuosi, kad užgausiu. M-hm. Teisingai. Stengiasi būti kaip pirmoji ledi, su tomis išpūstomis šukuosenomis. Tokio dalyko nesu matęs per visą savo gyvenimą.

¹⁵³ Anądien į parduotuve, kur aš laukiau savo žmonos, užėjo moteris, ir tos moters galva buvo *štai tokia* didžiulė, ir po akimis buvo išsidažiusi žaliai. Aš pasakiau: „Pasitrauk, vaiduokli. Aš būsiu geras“. Tai buvo baisiausias vaizdas. Tai išgąsdintų ir jus. Kas tai? Pirmoji ledi. Tai pirmoji ledi. Štai ir viskas. Ir jos ima iš jos pavyzdį.

¹⁵⁴ Ir leiskite man dabar tai pasakyti. Aš pasakiau tai ne juokaujant, bet kaip palyginimą, kad jūs suprastumėte. Būtent tai, ką jūs, vyresni krikščionys, darote šiems jauniems. Būtent taip. Jūs turėtumėte būti pavyzdžiu. Jūs, sekmininkai, kurie išpažįstate turintys Šventąją Dvasią, jūs turėtumėte būti pavyzdžiu metodistams ir baptistams, presbiterionams. Ne kaip pirmoji ledi, bet jūs turėtumėte būti kaip Jėzus. Jis *Čia* jums sako, ką daryti, kaip tai daryti. Mes privalome sekti Jo taisyklėmis ir pavyzdžiais. Bet tokiu būdu mes tai randame. Estera . . .

¹⁵⁵ Ta karalienė, ji nenorėjo to klausyti. Ji nenorėjo ateiti; pažemino ją. Pasakė: „Jei—jei ši pirmoji šalies ledi parodys štai tokį pavyzdį, visos likusios moterys taip darys. Taigi tuomet, kai vyras pašauks savo žmoną, ji sakys: „Eik ir šok į upę““. Suprantate? Vaikine, jis tikrai išpranašavo Ameriką, ar ne? Dabar, mes sužinome, tai darant, tuomet buvo vyras, kuris turėjo šiek tiek išminties, atėjo pas karalių ir patarė jam. Jis pasakė: „Tai, ką reikia padaryti - tai atskirti ją. Išsiuntinėti per visą šalį ir sukviesti visas mergeles, kokios tik yra, jaunas mergeles, ir ten išsirinkti sau žmoną“.

¹⁵⁶ Tai patiko karaliui. Taigi jis išsiuntė, ir jis pasiuntė tarnus ir taip toliau, kurie išėjo, kad surinktų visas jaunas mergeles, kurias tik galėjo, gražias moteris visose karalystėse ir provincijose, kurias jis valdė, kurios buvo didžiausios pasaulyje.

¹⁵⁷ Ir kai jis tai padarė, štai atvyksta pas šią žydų mergaitę. Ji buvo tarytum atstumtoji, nes, kaip ir pagony, suprantate, ji buvo atstumta į šalį. Ir ji neturėjo nei tėvo, nei motinos. Ir Mordechajas, jos dėdė, augino ją. Ir ji turėjo vykti, kad įvykdytų reikalavimus.

¹⁵⁸ Ir štai ką jie padarė, jie turėjo priimti tas merginas apvalymui, kuris truko kelis mėnesius. Jie turėjo jas patepti kvepalais ir papuošti įvairiais papuošalais, ir visas jas paruošti, kad jos galėtų stoti prieš karalių.

¹⁵⁹ Taigi, maždaug taip šiandien pasaulis nori paruošti bažnyčią. Papuošti ją kaip pasaulis; padaryti ją pagal pasaulio pavyzdį; stengiantis pritraukti daugiau narių, priimant bet ką

į savo bendravimą. Tai bent! Tai apgailėtinas dalykas. Viena organizacija bando pralenkti kitą, priimdama bet ką į narius. Jūs galite priimti juos į šią organizaciją, bet jie niekada neįeis į Kristaus bendravimą, kol jie nebus apvalyti ir atgimę iš naujo iš Dievo Dvasios. Tai tiesa. Jų vardai galbūt bus čia knygoje, bet ne Ten, Avinėlio Gyvenimo Knygoje, kol tai nebus įrašyta Viešpaties Jėzaus Krauju.

¹⁶⁰ Visos moterys, jos pasipuošė, kad gražiai atrodytų. Ir, o, aš įsivaizduoju, jos tikrai atrodė taip, galbūt sekė pirmosios ledi pavyzdžiu ir taip toliau. Jos visos pasipuošė, nes turėjo pasirodyti prieš karalių.

¹⁶¹ Aš manau, kad šiandien beveik visa tai vyksta mūsų bažnyčiose. Jie stengiasi visapusiškai susitvarkyti, pasaulietišškai, rengdami joje pasaulietiškas pramogas, pasaulietiškus dalykus, darydami tai, kas priklauso pasauliui, bendrauja su pasauliu, galvodami, kad gali susitikti su Karaliumi. Dievui tai nerūpi. Jis neapkenčia to. Bet mes norime elgtis kaip pasaulis.

¹⁶² Kai kurios mūsų bažnyčios, kaip jau sakiau, nuleido užtvaras, priimdamos į bažnyčią diakonus ir taip toliau, ir kartais pastorius, kurie yra vedę keturis ar penkis kartus, ir—ir kai kurie iš jų rūko cigaretes. Sako: „Jie—jie mes tai. Jiems viskas bus gerai“. Jie paima žmogų, kuris vieną vakarą sėdėjo bare, o kitą vakarą pastato jį už sakyklos. Aš netikiu tokiais dalykais. Manau, kad žmogus turi būti įrodytas, teisingai, įrodytas. Sakau jums, daugelį kartų mes vadiname. . .

¹⁶³ Aš tikiu Šventosios Dvasios krikštu. Aš tikiu kalbėjimu kalbomis, bet manau, kad mes per daug tai pabrėžiame. Vyras gali kalbėti kalbomis, ir moteris kalbėti kalbomis, ir jeigu jos gyvenimas ir jo gyvenimas nesutampa su tuo, ką jūs kalbate kalbomis, tuomet tai neteisinga kalba, nes Šventoji Dvasia privers jus elgtis taip, kaip yra Biblijoje. Ji prives jus prie Kristaus ūgio pilnatvės.

¹⁶⁴ Jūs paimkite asmenį, kuris kalba kalbomis, pakankamai ūmaus charakterio, kad perrėktų diskinį pjūklą, aptarinėja kaimynus ir visi kiti panašūs dalykai. Na, jūs vadiniate tai Šventąja Dvasia? To negali būti. Ne, pone.

¹⁶⁵ Šventoji Dvasia yra romumas, džiaugsmas, ramybė, ilgas pakantumas, gerumas, romumas, kantrybė, tikėjimas. Šventoji Dvasia, tai Dvasios vaisius, kurį Šventoji Dvasia neša gyvojo Dievo Bažnyčioje, švelnumas, nuolankumas, nusižeminimas, meilė vienas kitam, ilgas pakantumas.

¹⁶⁶ Jeigu brolis suklydo, nereikia jo tiesiog mušti ar ką nors kita. Nepalikite jo, bet išsiaiškinkite, ar galėsite jį susigrąžinti. Nelaukite, kol tai padarys pamokslininkas. Jūs tai padarykite, kas nors kitas. Pamokslininkas negali visko padaryti, ir diakonai negali. Visi, esantys šio Kristaus Kūno nariai, turėtų eiti

vieni paskui kitus. Mes turime. . . Ir jeigu mes turime savyje Kristaus Dvasią. . . Jis mokė didingo palyginimo. Jie paliko devyniasdešimt devynias ir nuėjo paskui tą vieną. Štai ką mes turėtume daryti. Bet mes sakome: „O, tegul jie eina“. Mes niekada neturėtume taip elgtis. Turėtume būti švelnūs, atlidūs, kantrūs. Tai Dvasios vaisius.

¹⁶⁷ Dabar, mes randame, kad Estera, po to, kai ji. . . Jie įkurdino ją vienoje iš tų vietų, kad ji būtų paruošta ir galėtų pasirodyti karaliui. Tai bent! Ji atsisakė. Ji to nenorėjo. Ji norėjo nueiti tiesiog tokia, kokia ji buvo. Amen.

¹⁶⁸ Mes šiandien turime tas bažnyčias, kurios nori elgtis kaip pasaulis, ar, kadangi mes tampame dideliais. Dievas pasakė: „Kartą, kai jie buvo maži, jie tarnavo Jam. Bet kai jis tapo dideliais, tuomet jie pamiršo Jį“. Teisingai.

¹⁶⁹ Kai mes čia, kažkur skersgatvyje, turėjome skardinę keptuvę, su tambūrinu, mušdavome juos rankomis; ir grojome sena gitara; ir turėjome gatvės susirinkimą, jūs buvote nuolankūs. Bet kai mes turime pastatus, kainuojančius tris ar keturis milijonus dolerių, ir panašius didelius dalykus, tuomet mes tampame tokie arogantiški, kad pamirštame apie tai, teisingai, nublizginti kartu su pasauliu.

¹⁷⁰ Anądien buvau vienoje vietoje, pas vieną šventumo brolių, kur pas jį dirbo grupelė žmonių. Ir kiekviena moteris per pertrauką išeidavo išgerti puodelio kavos, kiekviena moteris buvo trumpai apsikirpusi ir pasidaziusi lūpdažiu. Taigi, jūs sakote: „Broli Branhamai, jūs neturite jokio reikalo taip sakyti“. Turiu. Biblija tai sako. Teisingai.

¹⁷¹ Daugelis sekmininkų dėvi drabužius, kurie priklauso vyrams, o Dievas pasakė, kad Jo akyse tai yra bjaurastis. Teisingai. Kaip jūs tikitės štai taip patekti į Dangų? Tai parodo, kad ten nėra Šventosios Dvasios. Jeigu ten būtų Šventoji Dvasia, Ji jus pasmerktų. Teisingai. O, jūs galite šūkauti, kalbėti kalbomis, lakstyti pirmyn ir žemyn, šokti dvasioje. Aš mačiau, kaip tai daro induistai, indėnai ir visa kita. Tai nieko nereiškia, nebent yra gyvenimas, patvirtinantis tai, apie ką jūs kalbate, Šventosios Dvasios jėga, padaranti dievobaimingai gyvenančius žmones. Tai Kristaus Nuotaka.

¹⁷² Estera turėjo tapti nuotaka, taigi ji nenorėjo jokių pasaulio puošmenų. Ji norėjo ateiti pas karalių tokia, kokia ji buvo. Ji pasipuošė taip, kaip ir turėtų pasipuošti sekmininkų moterys – nuolankia nusižeminusia dvasia. Ir kai visos šios prašmatnios pirmosios ledi atėjo su visais savo naujais madingais daiktais, karalius pažvelgė į jas ir patalpino jas į kambarius su sugulovėmis. Bet kai ši Estera pasirodė jo akivaizdoje, ir jis išvelgė tą mielą, nuolankią, romią dvasią, jis pasakė: „Tai ji. Eikite, paimkite karūną ir uždėkite ją ant jos galvos“. Štai ir viskas.

173 Te jie pasipuošia tokia dvasia, ne tik moterys, bet ir vyrai, pasipuošia tokia dvasia. Tuomet jūs tampate pasiruošę Nuotakai, mieli, pagarbūs. Estera išvalė savo širdį.

174 Mes tiek daug rūpinamės šia išore, o, jai reikia daug priemonių nuo raukšlių ir tiek daug *šito*, kad padaryti tai.

175 Prieš kurį laiką stovėjau muziejuje Tenesyje. Aš praėjau pro nedidukę vietelę, kurioje buvo rodoma žmogaus kūno analizė. Ten buvo parašyta, kad šimtą penkiasdešimt svarų sveriančio žmogaus cheminių medžiagų vertė - aštuoniasdešimt keturi centai. Taigi, jūs esate kažkas, ar ne, aštuoniasdešimt keturi centai? Ir kai kurios moterys, sekmininkų moterys, apsiliks penkių šimtų dolerių vertės audinės palta ir aukštai iškels savo galvą, jei lytų, tai nuskandintų jas, ir jos nevertos net aštuoniasdešimt keturių centų, teisingai, pagal cheminę sudėtį. Tai tiesa, tai ne juokai. Tai tiesa. Aštuoniasdešimt keturi centai, maždaug tiek, kiek užtektų kalkėmis išbaltinti vištos lizdą, šiek tiek kalcio ir taip toliau. Aštuoniasdešimt keturi centai, išsižiūrėkite labai atidžiai.

176 Jūs nueinate į restoraną ir randate...gaunate dubenėlį sriubos, o ten plaukioja voras, jūs paduosite restoraną į teismą.

177 Bet jūs leisite šėtonui įkišti jums į gerklę nešvankius televizorius ir kortas, ir praryti tai; priverčia jus apsilikti nešvankius drabužius, tos moterys, su tomis aptemptomis suknelėmis, kaip išverstos dešrelės, ir štai taip išeina į gatvę. Ir ar jūs žinote, mano sese, aš kalbu tai ne juokais. Jūs mane neteisingai suprantate.

178 Paklauskite. Aš sakau tai. Jūs taip elgiatės, ir Teismo Dieną būsite laikoma svetimautoja. Teisingai. Jėzus pasakė: „Kiekvienas, kuris geisdamas žvelgia į moterį, svetimavo su ja savo širdyje“. Ir kai tas nusidėjėlis turės atsakyti už svetimavimą, kas ji bus? Jūs. Kas tai sukėlė? Jūs. Teisingai. Jeigu jūs išstatote save, kad taip atrodytumėte prieš vyrus, tampate kaip pasaulietės ir apsirengiate kaip pasaulietės.

179 Kartą aš pasakiau tai, ir moteris Luisvilyje, Kentukyje, ji pasakė: „Na, paklauskite čia, pone Branhamai. Aš noriu jums tai paaiškinti!“

Aš atsakiau: „Taip, ponija?“

Ji tarė: „Tai vienintelės tokios rūšies suknelės, kurias jie siuva“.

Aš pasakiau: „Jie gamina siuvimo mašinas ir pardavinėja audinius“.

180 Tai todėl, kad jūs to norite. Kažkas jumyse negerai. Būtent taip. Jūs darote tai ne dėl to, kad tai mada. Jūs darote tai ne todėl, kad turite tai daryti. Jūs darote tai, nes jūs to norite.

181 Jūs rūkote, nes jūs to norite. Jūs neprivalote. Manau, kad pats kvailiausias dalykas, kurį aš kada nors mačiau, buvo

moteris, einanti gatve, kaip jūs visi matote, automobilyje, su cigaretėmis tarp pirštų. Na, tai gėda. Tai didžiausias penktasis kolonistų judėjimas, kurį turime šalyje, kai gydytojai ir medicinos mokslas sako, kad ten pilna vėžio ir viso kito. Ir jie visą laiką čiulpa tai.

¹⁸² Matyti moterį, kuri turėtų būti krikščionė, išsitiesusią ten ant kranto, viešame paplūdimyje su maudymosi kostiumėliu, išsitiesusi ten. Aš turiu dvi mergaites. Aš nesakau, kad jos to nedarys. Jos sako, kad deginasi. Jos gaus įdegį, jei aš gyvensiu. Tai bus *šis* įdegis. Suprantate? Tai bus pono Branhamo įdegis, su maždaug *tokio* ilgio lenta. Aš manau, kad tai neteisinga.

¹⁸³ Tuomet mes save vadiname: „O, mes esame Sekmininkų bažnyčios nariai“. O, gėda jums! Teisingai. Sekmininkų bažnyčiai reikalingas apvalymas, nuo priekio iki galo, per rūsį ir per pusrūsį, ir viršuje. Teisingai. Ir vis dėlto, visame tame, tai yra geriausia, ką mes turime. Bet tai gali . . .

¹⁸⁴ Panašiai kaip per revoliuciją ir Joanos d'Ark laikais Prancūzijai reikėjo revoliucionieriaus, tada jiems reikia kontrrevoliucionierių, kad sutvarkytų kai kuriuos dalykus, dėl kurių jie sukilo.

¹⁸⁵ Ir sekmininkų bažnyčiai reikia revoliucionieriaus. Teisingai. Tikrai reikia. Sukilti prieš dalykus, kurie yra neteisingi ir priimti tuos dalykus, kurie teisingi, amen, naujo Šventosios Dvasios krikšto: „Kad Bažnyčia pasiruostų!“

¹⁸⁶ Atminkite, niekada . . . Jūs negalite sakyti: „Na, taigi, aš priklausau *šiai* „Asamblėjai“. Aš priklausau „Keturkampiu“, ar „Dievo Bažnyčiai“, ar „Jėzaus Vardui“, ar—ar bet kuriai kitai iš jų. Ne! Būdami jose, jūs negalite įeiti.

¹⁸⁷ Dievas pašaukia jus kaip asmenį. Ir tai jūs turite apsivalyti, nes: „Jis ima žmones iš pagonių, dėl Savo Vardo, Savo Nuotaką, Pagonę“.

¹⁸⁸ Estera apsivalė. Ji apvalė savo širdį. Štai ką ji apvalė. Štai ko reikia bažnyčiai: širdies apvalymo.

„Kaip jūs apvalote savo širdį, broli Branhamai?“

¹⁸⁹ „„Nuplauti Žodžio vandeniu“, per Jėzaus Kristaus Kraują“.

¹⁹⁰ Biblijoje pasakyta, kad moterims nedera taip elgtis, o vyrams nedera leisti, kad jos tai darytų. Tai pasakytina jums abiemis. Vyras, kuris leidžia savo moteriai išeiti pusnuogei į gatvę, su tokiais drabužiais, aš nedaug turiu pagarbos jam, kaip vyrui. Jis yra marionetė. Teisingai. Ji naudoja jį kaip mazgotę. Gėda jums. Jūs turėtumėte būti vyrais.

¹⁹¹ Ir pastorius leis, kad jo bažnyčioje vyktų tokie dalykai, neiškeldamas viso to ir nesudrebindamas iš sakyklos. Jis yra silpnavalis. Mums reikia vyrų, Evangelijos ne su guminiemis pirštinėmis, bet Šventosios Dvasios jėgoje ir pasireiškimu, su Žodžiu. Biblija sako, kad tokie dalykai yra neteisingi. Žmonėms

nedera tai daryti, taip elgtis. Tai turėtų būti pamokslaujama ir taip gyvenama, ir visur. Arba bažnyčiai reikia apšvalymo, išvalymo.

¹⁹² Estera apvalė savo širdį prieš Dievą, atėjo su romia ir nuolankia dvasia; Bažnyčia, kuri bus Kristaus Nuotaka. Taigi, atminkite, Estera atsisakė pasaulietišku puošmenų. Ji priėmė Dvasią į savo širdį, kad galėtų stoti prieš karalių.

¹⁹³ Ir moteris šiandien, bažnyčia, kuri galvoja, kad ji įeis, nes ji turi daugiau narių, ji turi geriausiai apsirengusią minią, ji turi didžiausią organizaciją, didžiausią bažnyčią mieste ir panašiai, jūs praleisite tai per milijoną mylių, jei pasikliaujate tuo.

¹⁹⁴ Tai miela, maloni, pagarbi dvasia Dievo Žodžiui, „nuplauta Žodžio vandeniu“, ir Žodis jūmyse. Tai nuplovimas. Amen. Bažnyčiai reikalingas nuplovimas, pilnos Evangelijos nuplovimas. Teisingai. Ne tik dalies nuplovimas, bet pilnos Evangelijos nuplovimas, apvalymas, „tampant naujais kūriniais Kristuje Jėzuje“.

¹⁹⁵ Jėzaus Nuotaka nėra nešvari nuotaka. Jis nenorėtų, kad Jo Nuotaka būtų nešvari.

¹⁹⁶ Jei moteris ateina, kad ištekėtų ir ji atrodo kaip iš kiaulių aptvaro; vyras, turintis nors kiek orumo, jos nevestų. Jis lieptų jai nusiprausti.

¹⁹⁷ Ir kai Kristaus bažnyčia ateina, kad ištekėtų, galvodama, kad ji įeina į Nuotaką, kai prie jos prilipęs visas pasaulis, Kristaus Nuotaka tokia nebus. Ne, pone.

Aš turiu paskubėti.

¹⁹⁸ Nei Kristaus Bažnyčia, ta Viešpaties Jėzaus Kristaus Bažnyčia taip pat nėra apšiurusi Bažnyčia, su nudėvėtais denominaciniais skudurais. Ji nebūtinai turi būti kokios nors didelės denominacijos narė. Ji turi būti nuplauta Krauju, atpirkta Krauju. Nesakant, kad mes priklausome didžiausiai bažnyčiai, didžiausiai organizacijai, ar *tam*, *anam* ar *kitam*. Ji turi būti tyra, pašventinta, šventa, per savo—savo Gelbėtojo, Jėzaus Kristaus Kraują, be dėmės ar raukšlių.

¹⁹⁹ Kaip Estera, paslėptas Žmogus širdyje, paslėptas Žmogus, Dievo Dvasios nuolankumas ir švelnumas, žmogaus širdyje; ne pasaulio šlovė ir elegancija.

²⁰⁰ Aš visada sakydavau, kad pasaulis blizga; o Evangelija spindi. O, tai yra milijonu mylių skirtumu. Holivudas blizga; Kristaus Bažnyčia spindi meilumu ir švelnumu, yra maloni ir miela. Teisingai.

²⁰¹ Estera nenorėjo puošti visomis šiuolaikinėmis pasaulio puošmenomis. Ji nebūtų atrodžiusi panaši į karaliaus žmoną.

²⁰² O mes, ar norėtume būti kaip pasaulis, ar tai atrodytų kaip Švento Vyro Žmona? Mes, kaip gyvojo Dievo Bažnyčia,

pasipuošiame pasaulio daiktais ir tada atrodome kaip Švento Vyro Žmona? Ar tai atrodytų natūralu?

²⁰³ Jeigu jūs šiandien matote vyrą, kuris turėtų būti šventas vyras; štai ateina jo žmona, kaip pirmoji ledi, su viena iš tų didžiųjų šukuosenų štai *taip*; ir raudonais plaukais vienoje pusėje ir žaliais plaukais kitoje, ir—ir atrodo taip, tarsi jai būtų teptuku pliaukštelėta per lūpas; ir visi tie panašūs dalykai, eina gatve, apsirengusi tokiais aptemptais drabužiais; ir su *tokiais* aukštakulniais, sukiniėjasi, žingsniuodama gatve; ir sakote: „Tai švento vyro žmona“? Aš nepasakoju juokelių. Aš tik pateikiu teiginius.

²⁰⁴ Aš atvykau į vieną iš mūsų didžiausių Sekmininkų judėjimų, vykusią čia visai neseniai. Buvau įrengęs palapinę. Ir pastorius man pasakė: „Mano žmona groja vargonais“.

Aš pasakiau: „Tai gerai, broli“.

„Ar jūs neprieštaraujate, jeigu ji gros?“

Aš atsakiau: „Ne. Ne, pone. Tikrai ne“.

²⁰⁵ Ir jis nuėjo pas vadybininką. Vadybininkas tarė, brolis Baksteris, pasakė: „Viskas gerai“.

²⁰⁶ Jis pasakė: „Broli Branhamai, ateiškite čia. Aš noriu, kad jūs susipažintumėte su mano žmona“. Ir aš nuėjau ten.

²⁰⁷ Prašau atleisti man. Suprantate? Aš nesistengiu pateikti jums pastabą. Aš bandau pateikti teiginį. Suprantate?

²⁰⁸ Ir ta moteris turėjo vieną iš tų manikiūrų čia. Aš nežinau. Tas daikčiukas, žinote, visa išsidažiusi, ir aš niekada tokio dalyko nesu matęs savo gyvenime; ir suknelė, kuri *čia* buvo taip nuleista, su nuoga nugara, beveik be apačios. Ir aš—aš niekada savo gyvenime nemačiau tokio žvilgsnio. Ir ji turėjo didžiulius auskarus, kabančius štai *taip*, ir daugybę viso kito.

²⁰⁹ Ir aš apsidairiau. Aš pagalvojau: „O, varge!“ Aš esu baptistas, ir aš žinau geriau nei tai. Aš vėl pažvelgiau. Pasakiau . . .

²¹⁰ Taigi, prašau, tai ne juokai. Bet aš turėjau tai pasakyti broliui, ir tikiuosi, kad tai jam padėjo. Sakau ne tam, kad išsiskirčiau; jei taip, aš būčiau veidmainis, suprantate, man pačiam reikėtų apsisvalymo.

Aš paklausiau: „Pone, ar sakėte, kad jūsų žmona buvo šventa?“

Tarė: „O, taip“.

²¹¹ Aš pasakiau: „Man ji atrodo kaip vaiduoklis“. Aš pasakiau: „Aš—aš niekada savo gyvenime nesu matęs, kad taip atrodytų tarnautojo žmona. Ji neatrodo kaip švento vyro žmona“.

²¹² Ir nei gyvojo Dievo bažnyčia, priklausoma nuo savo madų, arbatos vakarėlių, žaidimų kauliukais vakarėliai ir lošimais

kortomis ir su šokiais ir pašilinksminimais, puošdamasi kartu su pasauliu, neatrodo kaip Šventa Dievo Nuotaka. Kai ji rūko cigaretes, ir šokiai, vakarėliai, ir sriubos vakarai, kokteilių gėrimas ir visa kita, ir sako, kad jie yra Kristaus Nuotaka? Man tai nepanašu į Švento Vyro Žmona. Ne, pone. Jis nepasirinktų tokios. Jis pasirinktų moterį, kuri buvo teisi, atrodanti taip, ką Jis stengėsi pristatyti. Aš tikiu, kad tai tiesa. Tai galbūt šiek tiek skausminga.

²¹³ Mano pietietė motina iškeliaavo. Kai buvau mažas berniukas, mes turėdavome . . . Neturėdavome ko valgyti, beveik nieko, ir mes valgėme juodųjų žirnių ir kukurūzų duoną. Aš nežinau, ar jūs žinote, kas tai yra, ar ne. Taigi mes neturėjome . . . Ji neturėjo jokių riebalų per visus metus, ir mums beveik tekdavo paimti štai *tokią* didelę seną keptuvę ir sudėdavome į ją mėsos odas. Mes gaudavome jas ten, kur jie išpjaustydavo, ar mėsininkai nupjaudavo mėsą ir atiduodavo mums odą. Ir mes išlydydavome jas, kad gautume riebalus, ir užpildavome juos ten.

²¹⁴ Kiekvieną šeštadienio vakarą mama sakydavo, kad mums reikia ricinos aliejaus dozės. Ir aš—aš tiesiog net iki šiol negaliu jos pakęsti. Ir aš turėjau ją išgerti. Ateidavau pas ją, štai *taip* laikydamas nosį. Sakydavau: „Mama, aš—aš tiesiog negaliu jos gerti“. Aš pasakiau: „Mane nuo jos taip pykina“.

Ji tarė: „Jei tavęs nuo jos nesupykina, tuomet tai nieko gero neduos“.

²¹⁵ Taigi, aš manau, kad tokiu būdu yra ir su Evangelijos pamokslavimu. Jeigu Ji jūsų šiek tiek neišjudins, kad jūsų . . . jūs pajustumėte, kaip prasideda teisingas dvasinis virškinimas, dėl kurio jus šiek tiek supykina, kad patikrintumėte save pagal Bibliją: pažiūrėtumėte, ar tai vis dar tas senas charakteris ir savanaudiškumas, bedieviškumas, meilė pasauliui, televizoriui ir naktiniams renginiams; o bažnyčia lieka tuščia ir suolai tušti. Kai, jūs turėtumėte būti ten kaip Jėzus, turėdami savyje Jo Dvasią, stengdamiesi, kad visi šalies gyventojai ateitų į jūsų bažnyčią, priimtų Kristų. Ir tuomet mes vadiname save Kristaus Nuotaka? O, kaip gaila, drauge!

²¹⁶ Atėjo valanda. „Jo Nuotaka pasiruošė“. O! „Pasiruošė“. Ji atidėjo į šalį visus tuos dalykus. Atminkite, Estera buvo išrinkta, o kitos buvo atmestos. Ir tik tie, kurie yra yra gimę iš naujo, kurie turi Dievo Dvasią, tą Dieną bus ta Išrinktoji, kad šlovės karūna būtų uždėta ant Jos galvos. O kiti bus atmesti.

²¹⁷ Leiskite man papasakoti jums kai ką, kas nutiko. Kaip žinote, aš—aš, aš esu misionierius, dirbu evangelizacinę, misionierišką darbą, maždaug septynis kartus užsienyje, visame pasaulyje. Čia, ne taip seniai, Romos mieste, Roma yra didis meno miestas. Ir jie ten turėjo meno mokyklą, ir keletas iš mūsų jaunųjų amerikiečių kasmet važiuodavo ten, kad metus ar dvejus mokytųsi meno, mokytųsi tapyti paveikslus. Prieš

kelerius metus, kaip man pasakojo, čia buvo atvykusi grupė jaunų amerikiečių. Ir kai jie ten nuvyksta, jie tiesiog pašėlsta. kai jie būna Romoje, daro taip, kaip Romoje: išeina ir geria, ir nusirenginėja, ir visa kita, ir toliau taip elgiasi, tiek vaikinai, tiek merginos.

218 Ir ten buvo tam tikra mokykla. Ir į šią mokyklą atvyko ši—ši grupė jaunų amerikiečių. Ir beveik kiekvienas iš jų darė tą patį. Bet viena tam tikra mergina, ji to visiškai netoleravo. Ji pasilikdavo. Vakare ji skaitydavo, kol jie visi išėję gerdavo. Dieną ji dirbo, mokėsi. Na, ji buvo visos mokyklos pajuoka. Ir ji laikėsi kaip dama, elgėsi kaip dama. Nors aplink buvo jaunų romėnų vaikinių ir viso kito aplink, bandančių ją išvilioti į lauką, ji atsisakydavo. Ne, pone. Ji pasiliko prie savo pamokų, mokėsi piešti, tiksliau, tapyti. Ir ji pasiliko prie to.

219 Galiausiai, vienas pagyvenęs prižiūrėtojas stebėjo ją ten, matydamas, kad ji labai skiriasi, nors jis buvo Romos katalikas, vis stebėjo ją, kaip ji elgiasi. Vieną vakarą jauna mergina, parke, kur buvo studija, na, ar toje vietoje, kur jie turėjo mokyklą, ji išėjo už mokyklos teritorijos ribų ir pradėjo eiti link kalvos viršūnės, saulė leidosi. Ir ji stovėjo ten, gražiu, švariu veidu, ir jos plaukai driekėsi žemyn, žvelgdama į *tą* pusę, kur leidosi saulė.

220 Senasis prižiūrėtojas sode grėbliu pureno dirvą. Grėbdamas jis vis stebėjo merginą. Kažkas jam vis sakė: „Eik, pasikalbėk su ja“. Taigi jis padėjo grėblį, nusiėmė savo seną skrybėlę, nuėjo ten, kur buvo jauna mergina. Atsikosėjo. Ji atsikusuko. Jis tarė: „Atleiskite, panele“.

Ji atsakė: „Taip, pone. Žinoma“.

221 Ir jis pastebėjo, kad ji verkė. Visi likusieji buvo išvykę į visą naktį trunkantį didelį pasilinksminimą. Jis tarė: „Panele, aš tikiuosi, kad jūs mane teisingai suprasite, kad aš tik noriu su jumis pasikalbėti“. Pasakė: „Jūs esate čia, jau daugiau nei dvejus metus. Ir aš pastebėjau, kad grupė, su kuria jūs atvykote, jie nuolat vyksta į vakarėlius, besitęsiančius visą naktį, ir grįžta girti, pusiau išsirengę ir visa kita. Bet aš pastebėjau, kad jūs tokiuose vakarėliuose nedalyvaujate“. Ir tarė: „Aš—aš pastebėjau, kad, regis, jūs nuolat žvelgiate į kitą jūros pusę. Vakare jūs ateinate čia ir kiekvieną vakarą stovite čia ir žiūrite, kaip leidžiasi saulė“. Ir paklausė: „Kas, kokia to priežastis?“ Pasakė: „Aš jau pagyvenęs žmogus. Ir man—man įdomu sužinoti, kokia yra šio skirtumo tarp jūsų ir kitų priežastis“.

222 Ji atsakė: „Taip, pone“. Ji pasakė: „Pone, kai saulė leidžiasi, aš žvelgiu link namų“. Ji tarė: „Anapus, už tos saulės, štai ten, yra mano tėvynė“. Ir ji pasakė: „Toje šalyje yra tam tikra valstybė. Ir toje valstybėje yra tam tikras miestas. Ir tame mieste yra tam tikras namas. Ir tame name yra tam tikras vaikas“. Tarė: „Jis taip pat yra menininkas. Kai aš išvažiavau, kad

atvykčiau čia, aš prisiekiau jam savo meilę. Mes esame susižadėję vienas su kitu“.

223 Ir ji pasakė: „Nesvarbu, ką daro visi likusieji, tai neturi nieko bendra su manimi“. Ji tarė: „Aš pažadėjau gyventi ištikimai ir teisingai“. Ir ji pasakė: „Aš laikiu tos dienos, kai atsidursiu ant sparnų to didelio lėktuvo, kuris perskraidins mane per jūrą ir nusileis oro uoste, kur jis pasiriks mane. Jis stato namą ir mes gyvensime kartu toje žemėje“.

224 Ir pasakė: „Štai kodėl aš elgiuosi taip, kaip elgiuosi. Aš esu ištikima pažadui, kurį daviau vaikinui. Ir jis ištikimas pažadui, kurį davė man“. Pasakė: „Aš retkarčiais iš jo išgirstu, rašau jam ir, - pasakė, - susirašinėjame vienas su kitu. Mes vis dar laikomės savo įžadų, laukdami tos dienos, kai susitiksimė“.

225 O, kaip tai padėtų tikram krikščioniui, pasitraukti nuo pasaulio dalykų. Ir vieną dieną, jūs kalbate apie atvykimą į uostą, ant Balandžio sparnų! Jis ateina pasiimti Nuotakos, tos, kuri nesivaiko pasaulio ar pasaulio dalykų. Ji yra nuplauta Avinėlio Krauju. Ji pažadėjo Savo—Savo meilę tik Jam. Jai meilė pasauliui yra dingusi ir mirusi. „Atėjo Avinėlio vestuvės, ir Jo Nuotaka pasiruošė“.

Pagalvokime apie tai, kol mes tiesiog minutėlei palenkiamė savo galvas.

226 Vieną dieną, žvelgdamas į besileidžiančią saulę, aš taip pat, prieš trisdešimt vienerius metus pasižadėjau Tam, kurį mylėjau, visą savo meilę Jam. Aš visada stengiausi laikytis Jo ir Jo Žodžio, kad ir kur eičiau. Žinau, kad daugelis kitų sėdinčių čia štai taip, laukia tos dienos, kai senasis Siono laivas įplauks į uostą, paims mūsų sielas ir atves mus į Artumą To, Kurį mes mylime ir kuriam pažadėjome savo meilę.

227 Galbūt ši vakarą čia yra tokių, kurie niekada nėra davę tokio pažado. Galbūt yra tokių, kurie jį davė ir sulaužė. Jeigu ši vakarą jūs esate tokios būklės, drauge, kodėl jums tiesiog ši vakarą negrįžus ir neatnaujinus savo pažado? Jei to nepadarėte, padarykite tai. Kodėl jums ši vakarą neatėjus ir nepadarius to? Pasakant: „Viešpatie Jėzau, aš Tave myliu“.

228 Atminkite, jeigu jūs jau esate davę savo pažadą, ir vis dar sukinėjatės tarp pasaulio dalykų, Jėzus neturės tokios nuotakos. Jis neturės tokios, kuri svetimauja. Visa jūsų meilė turi būti skirta Jam. Ir jeigu jūs mylite pasaulio dalykus ir šio pasaulio madas, labiau nei jūs mylite Dievą, tuomet jūs nesate pasiruošę.

229 Ar tas asmuo, esantis čia ši vakarą, kol mes esame palenkę savo galvas, ar nepakeltumėte savo rankos, sakydami: „Broli Branhamai, pasimelskite už mane. Aš noriu būti toks. Aš—aš noriu būti Nuotakos dalimi. Ir aš žinau, kad darau dalykus, kurių neturėčiau daryti. Pasimelskite už mane“? Telaimina jus Dievas, mano indėnų sese. Telaimina jus Dievas, sese. Ir jus, mano broli. Ir jus, broli. Ar dar kas nors? Pakelkite savo ranką, sakydami:

„Pasimelskite už mane, broli Branhamai. Aš—aš—aš—aš žinau, kad esu neteisus“.

²³⁰ Taigi, būkite sąžiningi patys sau. Pažvelkite atgal į savo gyvenimą. Prieš eidami į priekį jūs turite pažvelgti atgal. Pažvelkite, kas jūs buvote. Pažvelkite, ką jus privertė daryti dvasia, kurią jūs turite. Jeigu jūs neturite. . . Jeigu jūs teigiate esąs krikščionis, ir vis dar esate susipainiojęs su pasaulio dalykais, broli, sese, kaip jūs galite nebūti akli, jei nematote, kad jūs klystate?

²³¹ Kažkas pasakė anądien, pasakė: „Broli Branhamai, jūs turėtumėte palikti tuos žmones“. Pasakė: „Žmonės vadina jus pranašu“.

Aš pasakiau: „Aš nesu pranašas“.

²³² Pasakė: „Bet žmonės mano, kad jūs esate. Jūs turėtumėte mokyti tas moteris. Užuoat liepęs joms nešioti ilgus plaukus, dėvėti tinkamus drabužius ir panašius dalykus, jūs turėtumėte pasakyti joms, kaip įgyti dvasinių dalykų“.

²³³ Aš tariau: „Kaip aš galiu jas mokyti algebros, kai jos net nepriima ABC, vaikų darželio? Netgi neturi tiek padorumo, kad apsisvalytų, vadindamos save ‚Kristaus Nuotaka‘!“ Aš nesakau to susierzinęs. Aš kalbu tai su dieviška meile.

²³⁴ Kaip aš ir sakiau ši ryta, jei pamatysiu jus plaukiantį upe valtimi, ir matysiu, kad jūs atsitrenksite į krioklius, kad valtis neatlaikys to, aš rėksiu jums ir šaukiu jums, aš nesistengiu jūsų įskaudinti. Aš myliu jus. Nes jeigu jūs to nepadarysite, bus prarasta jūsų gyvybė.

²³⁵ Ar yra dar vienas, pakelkite savo ranką prieš mums meldžiantis? Aš matau jus, ten gale. Telaimina jus Dievas, ir jus, jus. Jūs žinote, kad jūsų gyvenimas rodo, jog esate neteisus. Jūs tebemylite pasaulį labiau nei Dievą, tuomet kažkur kažkas negerai. Pažvelkite į save. Ten, kambariuose, pakelkite savo ranką, sakykite: „Pasimelskite už mane, broli Branhamai“. Telaimina jus Dievas. Dievas. . . Teisingai. Atvirai kalbant, aš— aš žaviuosi nuoširdumu.

²³⁶ Štai kokia šiandien yra Sekmininkų bažnyčios problema. Mes nebeturime to tikro nuoširdumo, kurį turėjome anksčiau. Mums neužtenka drąsos ateiti ir pasakyti tai, pripažinti, kad mes klystame. Šėtonas tiesiog taip užvaldė bažnyčią, kol ji tiesiog murkdosi pasaulio purve. Nedarykite to.

²³⁷ Jūsų gyvenimas įrodo, kad neturite to, ką jūs sakote turįs. Tai kodėl neišpažinus to? „Kas išpažins savo nuodėmę, tam bus atleista: kas slepia savo nuodėmę, tam nesiseks“. Jūs negalite to paslėpti. Dievas viską apie tai žino. Ir jeigu jūs matote ir žinote, kad gyvenate neteisingai, tuomet kodėl gi neišpažinus to, neišėjus, kad tai taptų aišku?

238 „Kai kurių žmonių nuodėmės eina pirma jų; kai kurių - paskui juos“. Tegul mano eina pirma. Leiskite man dabar išsakyti visas savo. Tegul Dievas viską sutvarko. Štai ką mes turėtume daryti.

239 Buvo pakeltos maždaug šešios ar aštuonios rankos. Be abejo yra daugiau nei tai, šioje mažoje bažnyčioje ši vakarą, kurioje yra šimtas ar du, o gal šimtas penkiasdešimt žmonių. Telaimina jus Dievas, jaunuoli. Dabar, telaimina jus Dievas, ponai. Telaimina jus Dievas, sese. Teisingai. Telaimina jus Dievas, sūnau. Tai gerai.

240 [Tuščia vieta juostoje—Red.]...-mininkų moterys nesikirpdavo plaukų, bet šiandien jos tai daro. Kas nutiko? Jos anksčiau ne...dėvėjo—dėvėjo makiažo. Jūsų motina ne, jeigu ji buvo sekmininkė. Kas nutiko šiandien? Nes jos yra pasinėrę pasaulio dalykuose. Ir pasaulis žiūri į mus. Mes tvirtiname, kad esame šventumo Bažnyčia. Kas nutiko? Mes neatrodome kaip Kristaus Nuotaka. Apie jus, vyrus ten, tas pats dalykas. Broli, gėda jums.

241 Dangiškasis Tėve, kai žvelgiu aplinkui ir štai tokiu būdu kviečiu prie altoriaus, priekaištaudamas ir smerkdamas, tai atrodo griežta. Bet mano vidus kraujuoja, kai žinau, jog mes artėjame prie pabaigos. Vieną iš tų dienų šie laiveliai suskils. Ištiks mirtis ir vargai. Ir kiek kartų buvau pakviestas prie jų ir girdėjau juos sakant: „O, broli Branhamai, jei tik galėčiau tai išgyventi iš naujo“. Tuomet, kol šie čia gali, Viešpatie, sutvarkyk tai!

242 Aš stengiuosi kaip įmanydamas. Dieve, te Šventoji Dvasia apreiškia tai žmonėms, kad aš tik stengiuosi jiems padėti, o ne barti. Bet, kaip Paulius kažkada pasakė! Dieve, aš nenoriu, kad jie būtų iškaudinti, bet noriu juos iškaudinti tiek, kad jie pamatytų, kur jie klysta.

243 Aš meldžiu, kad Tu ši vakarą suteiktum šiems žmonėms, kurie pakelia savo rankas, su—su pakankama pagarba, kad—kad jie pripažintų Dievo akivaizdoje, jog klysta ir nori būti teisūs. „Ieškokite, ir rasite. Belskite, ir bus atidaryta“. Bet jeigu jūs niekada nepasibelsite, kaip Jis atidarys? Jei niekada neieškosite, kaip jūs ketinate rasti?

244 Te Šventoji Dvasia, Viešpatie, ši vakarą atveda šiuos žmones iki visiško atsidavimo Dievui. Te didingas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas pašventina juos, sielą, kūną ir dvasią, ir patalpina juos į Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūną. „Nes Avinėlio vestuvės arti, ir Jo Nuotaka pasiruošė“. O Viešpatie, te būna tai pasiruošimo vakaras, nes rytoj gali būti diena, kai mes susitiksime su Juo. Mes nežinome, kurią valandą būsime pašaukti susitikti su Juo. Suteik tai, Viešpatie.

245 Taigi, kol aš meldžiuosi, o jūs esate palenkę savo galvas. Kiekvienas iš jūsų, kuris pakėlėte savo ranką, jei esate labai nuoširdus dėl to, ir jūs tikrai tai turite omenyje, ir jums negėda

pranešti žmonėms, kad klydote! Bet kuriuo atveju, jūs turėsite stovėti kartu su jais ten Teisme. Ir Dievas jus pakankamai sudrausmino, kad suprastumėte, jog klydote.

²⁴⁶ Čia prieš kurį laiką, aš pamokslavau kažką panašaus. Kalbėjau su jauna mergina, stovėjusia ten gale. Ji atrodė siaubingai, tarnautojo dukra. Ir ji sutiko mane prie bažnyčios, ir ji mane užsipuolė! Ji pasakė: „Tu neišmanėli“. Mažos, išūlios, dažytos lūpos; trumpai kirpti plaukai. Ji tarė: „Jei aš norėsiu, kad kas nors su manimi apie tai pasikalbėtų, aš susirasiu žmogų, kuris turi šiek tiek sveiko proto“. Pasakė: „Daugiau niekada nesirodyk už mano tėvo sakyklos ir nepamokslauk tokių dalykų“.

²⁴⁷ Aš tariau: „Jūs norite man pasakyti, jūsų tėvelis, geras sąžiningas baptistų pamokslininkas, koks jis yra, ir nepamokslautų prieš tai?“

Ji pasakė: „Jis nesamdė tavęs, kad atvyktum čia . . .“

Atsakiau: „Jis manęs visai nesamdė. Aš atvykstu pagal pakvietimą“.

Ji atsakė: „Aš niekada tau už tai neatleisiu“.

²⁴⁸ Aš pasakiau: „Tai jūsų reikalas. Aš tik sekiau Evangelija“. Žydintys rožių krūmai siūbavo vėjyje. Graži jauna mergina.

²⁴⁹ Šiek tiek vėliau, maždaug po metų, važiauvau per miestą. Aš pamačiau tą pačią jauną moterį su prasegtais sijonais, rūkančią cigaretę, einančią gatve. Aš pagalvojau: „Tai *tokio ir tokio* brolio žmona, ar dukra“. Aš perėjau per gatvę, norėdamas pažiūrėti, ar galėčiau ją pasivyti.

²⁵⁰ Ji pažvelgė į mane, rūkė cigaretę, išleisdama dūmus pro nosį. Ji pasakė: „Sveikas, pamokslininke“, - pridėdama nepadorų žargoną prie to.

Aš pasakiau: „Na, na!“

Tarė: „Patrauk iš mano cigaretės. Būk vyras“.

Pasakiau: „Ar tau ne gėda dėl savęs?“

²⁵¹ Ji įkišo ranką į rankinę, tarė: „Tuomet užsirūkyk cigaretę“.

²⁵² Aš pasakiau: „Gėda tau. Gėda tau, siūlyti Dievo tarnui cigaretę“.

Ji tarė: „Tada gal išgersi iš mano butelio“.

Aš pasakiau: „Prašau nesakyk to“.

²⁵³ Aš pažvelgiau į ją. Negalėjau sulaikyti ašarų, nes jos tėtis yra geras žmogus. Žvelgiau į ją. Aš pagalvojau: „O, tai bent! Ji manė, kad turi užtektinai laiko“.

²⁵⁴ Aš pradėjau eiti toliau. Negalėjau sulaikyti ašarų. Ėjau toliau. Ji tarė: „Palauk minutėlę“.

Aš paklausiau: „Taip, ponija?“

255 Ji priėjo. Buvo beveik gėda kalbėtis su ja gatvėje, praeinant žmonėms. Ji prisiartino. Ji paklausė: „Žinai, ką tu man pasakei tą vakarą?“

Aš atsakiau: „Aš visada prisiminsiu“.

256 Pasakė: „Aš noriu tau pasakyti, pamokslininke, tu buvai teisus“. Ji tarė: „Paskutinį kartą aš nuliūdinau Šventąją Dvasią“. Taigi, čia pastaba, kurią man pasakė moteris, ir aš niekada jos nepamiršiu, kol būsiu gyvas. Ji tarė: „Tą vakarą Jis turėjo reikalą su manimi. Bet, - pasakė, - kai tą kartą Jį atmečiau, tai buvo mano paskutinis kartas“. Pasakė: „Mano širdis tapo tokia kieta; man nerūpi nei Dievas, nei bažnyčia, nei niekas kitas. Aš kiekvieną dieną keikiu savo tėtį“. Ir ji pasakė: „Aš matau, kaip mano motinos siela kepa pragare, kaip blynas, ir juokiuosi iš to“. Tai, kai Šventoji Dvasia buvo nuliūdinta, paskutinį kartą. Pagalvokite apie tai.

257 Grįžkime Namu ant Balandžio sparnų. Būkime Nuotaka. Pakilkite dabar iš savo vietos, jei klystate. Ateikite čia. Atsistokite čia prie altoriaus ir sakykite: „Aš klydau. Broli Branhamai, pas mane ūmus charakteris. Arba, aš—aš—aš gyvenau nedorai. Aš—aš neturėčiau daryti tų dalykų, kuriuos darau. Broli Branhamai, aš padariau *tą, aną* ar *kitą*. Esu kaltas dėl melo. Esu kaltas dėl vagystės. Aš esu kažkuo kaltas. Aš netarnavau Dievui taip, kaip turėčiau, ir man gėda dėl savęs, ir aš noriu, kad mano gyvenimas būtų teisingas. Ar nepasimelstumėte už mane čia šį vakarą, broli Branhamai?“ Aš mielai tai padarysiu.

258 Jei Dievas išklauso mano maldas už ligonius, aklius ir kenčiančius, Jis tikrai išklausys maldą už nusidėjėlių. Argi nenorėtumėte ateiti ir tapti Nuotakos dalimi šį vakarą? Aš kviečiu jus ateiti.

259 Ačiū, mano broli. Aš žaviuosi tokia drąsa, kad išeiti ir pripažinti, kad esate neteisus. Telaimina jus Dievas, broli. Atsistokite tiesiai *čia*.

260 Jūs norite man pasakyti, kad galėjote pakelti savo ranką nebūdami nuoširdus dėl to? Kas nutiko žmonėms? Broli, kas nutiko? Kas šiais laikais darosi su mūsų žmonėmis? Jūs norite pasakyti, kad pakėlėte savo ranką, jog buvotė neteisus, ir tuomet neateinate? Ir žinote: „Kas žino, kad reikia daryti gera, bet nedaro, tam tai yra nedorybė“. Ar neateisite?

Kol pianistė, ar galėtumėte pagroti, sesute, vargonininke, kokią nors melodiją.

261 Aš kviečiu jus. Noriu jūsų paklausti. Kiek iš šios auditorijos yra buvę susirinkimuose, kai... Jūs žinote, kad nesu pamokslininkas. Aš neturiu jokio išsilavinimo.

262 Telaimina jus Dievas, jauna panele. Tam prireiks tikros merginos, kad tai padarytų. Šis nedidukas choras, ateinantis čia,

būkite palaiminta, mano sese. Tai tikra drąsa. Aš—aš žaviuosi šia jauna panele. Telaimina tave Dievas, brangioji. Aš namuose turiu mergaitę, maždaug tavo amžiaus, mažąją Rebeką. Aš vertinu tave. Jaunutė indėnė? Telaimina tave Dievas, brangioji, ši mažoji princesė. Te Dievas būna su tavimi, brangioji. Tu, mažoji sesute, tebūna Dievas su tavimi. Ir su tavimi, sese.

²⁶³ Dabar pažvelkite čia. Jei jaunos panelės, tokios kaip ši, mergaitės, jautria sąžine; ir pamokslaujamas pamokslas, kuris plėšo jas į gabalus, ir štai jos ateina čia, žinodamos, kad yra neteisios, atsistoja čia prieš auditoriją, kad atliktų išpažintį. Žinoma, tikrai jūs, vyresnės moterys, ar neateitumėte? Ateikite čia, ir atsitokite štai čia.

Tavo veido aš ieškosiu;
Išgydyk mano sužeistą, palaužtą dvasią.

Sudainuokime tai.

Išgelbėk mane Savo malone.
Gelbėtojai, Gelbėtojai,
Išgirsk . . .

²⁶⁴ Be abejo, esate pakankamai nuoširdūs, kad nuolankiai melstumėtės: „Pašauk, Viešpatie, išmėgink mane, ir pažiūrėk, ar viskas su manimi gerai“.

Nepraeik pro mane.

Telaimina jus Dievas, brangi sese.

²⁶⁵ Kiek iš jūsų šiame susirinkime stovėjote auditorijoje ir matėte, moterys, vyrai ir visi, atėjo, kai aš stovėjau melddamasis už ligonius, ir Šventoji Dvasia papasakojo jiems apie jų nuodėmes ir kitus dalykus ir atpažindavo? Kiek iš jūsų žinote, kad tai yra tiesa? Niekada nesuklysta. Šventoji Dvasia man sako, ta pati Šventoji Dvasia, kad šį vakarą čia yra kažkas, kas Ją liūdina. Taigi, tai TAIP SAKO VIEŠPATS. Taigi, sutikite tai čia, arba Ten.

²⁶⁶ Aš nesu žmogus, pasidavęs emocijoms. Ne, pone. Aš tiksliai žinau, kur aš stoviu, ir aš—aš pažįstu Dievą. Teisingai. Daugelis iš jūsų turėtumėte stovėti tiesiai čia, kur yra šios jaunos merginos. Taigi, ar neateisite? Aš kviečiu jus. Aš neįkalbinėsiu. Tiesiog sakau jums.

²⁶⁷ Kažkas pasakė: „Niekada nesu girdėjęs kvietimo prie altoriaus, kur tarnautojas štai taip priekaištautų auditorijai“.

²⁶⁸ Taip ir turėtų būti daroma. Jūs neateinate dėl kokios nors širdį veriančios istorijos apie kokią nors mirštančią mama ar kažką. Tai tik emocijos. Jūs ateinate dėl Dievo Žodžio poveikio. Jūs neateinate veikiami emocijų. Jūs ateinate tikėdami, kad Dievas yra Dievas, ir jūs esate Viešpaties teismo namuose. Ir jūs ateinate, gindami savo bylą.

269 Telaimina jus Dievas, mano broli, mano sese. Noriu paspausti jums ranką, pasakyti, kad aš vertinu jūsų nuoširdų prisipažinimą. Panele, aš vertinu jus. Telaimina jus Dievas. Te Jis suteikia jums tą narsią Dvasią. Būk palaimintas, mano broli. Dievas tebūna su jumis.

270 Dar kartą ir tuomet mes užbaigsime. Gali būti, kad užbaigsime paskutinį kartą. Suprantate? Aš nežinau kada. Tikiuosi, kad ne. Bet gali būti. Suprantate?

Gelbėtojau . . .

271 Ateikite čia, mano sese. Aš noriu paspausti jums ranką, ačiū. Aš vertinu šį tikėjimą. Tai tikras tikėjimas.

272 Ateik čia, mano broli. Aš noriu paspausti jums ranką, tiesiog čia. Aš vertinu jūsų nuoširdumą. Telaimina jus Dievas.

273 Ateikite čia. Telaimina jus Dievas. Aš vertinu jūsų nuoširdumą, kad stovite už . . .

. . . nepraeik pro šalį.

Gelbėtojau . . .

274 Kas? „Avinėlio santuoka priartėjo, ir Jo Nuotaka pasiruošė“.

. . . nuolankų šauksmą;

Kol . . .

Nepraeik pro šalį. (Kas?)

Aš pasitikiu tik Tavo gerumu,

Tavo veido aš ieškau;

Išgydyk mano sužeistą, palaužtą dvasią, (Kur

Žodis įsiskverbė į ją.)

Išgelbėk mane Savo malone.

Gelbėtojau, Gelbėtojau,

Išgirk mano nuolankų . . .

Kol kiti Tavęs šaukiasi,

O, nepraeik pro šalį.

275 Atminkite, tai buvo Šventoji Dvasia, kuri įsiskverbė į jūsų širdį, ir jūs atėjote čia. Tik pagalvokite apie vietas, kurias Jis nukirto, ir tas asmuo niekada to nepamirš. Jie visada tai prisimins. „Jei mūsų širdys mūsų nesmerkia“. Bet kai jūs ateinate su kažkuo, kas Dievo Žodyje, ir jūs apeinate tai, tuomet tai ne Abrahamo Sėkla. Abrahamas savo širdyje laikėsi Dievo pažado, nepaisant to, kas ateidavo ar praeidavo.

276 Aš vertinu visus tuos, kurie stovi prie altoriaus. Aš meldžiu už jus, kad Dievas šį vakarą duotų jums jūsų širdies troškimą, ir padarytų jus tikrais šventais žmonėmis.

277 Kai kurie iš tų jaunų žmonių, čia yra indėnai, ispanai, meksikiečiai, visi jie stovi aplinkui, žmonės, kurie galbūt daugelį metų tvirtino esantys krikščionys, bet pamatė, kad tai netiesa. Jie nori būti teisūs. „Palaiminti tie, kurie alksta ir trokšta

teisumo, nes jie bus pasotinti“. Apkaltinti, pasiruošę sutvarkyti tai su Dievu, per ugninius Dievo teismo aukurus.

278 Teks su tuo kažkur susidurti, draugai. Jūs turėsite su tuo kažkur susitikti, taigi sutikite tai čia. Nelaukite ryto. Šį vakarą jūs galbūt žūsitate per avariją, važiuodami namo.

279 Visai neseniai susirinkime aš pakviečiau prie altoriaus, ir— ir pakviečiau, kaip tai buvo Ohajuje. Ir tą vakarą aš išėjau iš pastato, ir buvau kelyje jau apie penkiolika minučių. Aš išgirdau, kaip kažkas klykia šalikelėje. Aš sustojau, nuėjau ten. Automobilis pateko į avariją, atsitrenkė į kitą. Ir moteris, kuri ten sėdėjo, buvo tokia nervinga, ji nusiėmė savo žiedą, buvo tokia nervinga. Ji žuvo. Ir ji kalbėjosi su savo dukra, kelyje, kuri vairavo. Jie ją ten pasodino, kad nuvežtų į ligoninę. Ir jos abi turėjo ateiti prie altoriaus. Ir dukra pasakė: „Mama, paskutinis jos žodis, kurį ji man pasakė, prieš automobiliui susiduriant: „Šį vakarą aš padariau klaidą. Žinau, kad padariau““. Ir ten buvo pašaukta jos gyvybė.

O, jūs sakote: „Man taip nenutiks“. Galbūt. Galbūt.

280 Ir kas, jei Šventoji Dvasia daugiau niekada jūsų nepasmerks ir nepasakys jums, kad esate neteiskus? Tuomet jūs štai taip išeisite į Amžinybę. Ir žinote, su tokios rūšies dvasia, jūs negalite to padaryti. Pone, pažvelkite atgal į savo gyvenimą, pažiūrėkite, kaip jūs gyvenote. Pažvelkite atgal ir pažiūrėkite, ar tai tas mielas, nuolankus Kristaus gyvenimas, sutampa su visu Jo Žodžiu. Jei taip nėra, tuomet ateikite ir sutvarkykite. Yra . . . Kodėl—kodėl imti pakaitalą, kai padangės pilnos tikrų sekminių palaiminimų, kurie apvalys jūsų širdį, apvalys jūsų sielą? Ar ne taip?

281 Kiek šį vakarą čia yra tarnautojų? Aš noriu, kad kai kurie iš jūsų, broliai, ateitumėte čia, su mumis. Viskas gerai, broli? Taip. Ateikite čia, ar galėtumėte minutėlę, broliai? Teisingai.

282 Jėzus pasakė, Savo Žodyje: „Tas, kuris klauso Mano Žodžių ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi Amžinąjį Gyvenimą; nepateks į pasmerkimą, bet perėjo iš mirties į Gyvenimą“. Švento Jono 6 pasakyta: „Ir Aš vėl jį prikelsiu paskutinę dieną“, - prisikėlimas.

283 Žmonės, mes, mes turime tai atlaikyti. Mes privalome tai padaryti. Tai tiesiog turi būti padaryta. Taigi . . . Tai ne emocijos. Žinoma, emocijos eina kartu su tuo. Teisingai. Bet dalykas tame—tai pašvesta širdis.

284 Tiesiog paimkite Dievo Žodį ir pasakykite: „Dieve, aš pasielgiau neteisingai. Aš atsiprašau, kad tai padariau. Tu žinai mano širdį. Aš pasielgiau neteisingai. Tiesiog čia, remdamasis šiuo pagrindu, aš išpažįstu savo neteisybę. Ir nuo šio vakaro, nuo šiol, aš esu susižadėjęs su Tavimi. Aš esu Nuotakos dalis. Aš daugiau niekada to nedarysiu; niekada neleisiu pratrūkti savo temperamentui. Aš—aš elgsiuosi kaip dama. Aš elgsiuosi kaip

džentelmenas. Aš darysiu tai, ką sako Biblija. Aš tiesiog dabar priimsiu Tave pagal Tavo Žodį“. Tuomet jūs kažkur nueisite.

²⁸⁵ Jūs tikite tuo, Evangelijos pamokslininkai? Ar tai Tiesa? Teisingai.

²⁸⁶ Taigi, dabar palenkime savo galvas maldai, tiesiog kiekvienas iš jūsų, savo būdu.

²⁸⁷ Atminkite, tiesiai šalia jūsų yra Kristus. Priešais jus, čia prie altoriaus stovi besimeldžiantys krikščionys. Už jūsų; meldžiasi Evangelijos tarnautojai. Taigi, tai įveda jus į maldos atmosferą.

²⁸⁸ Taigi, jūsų išpažinimas, savo širdyse ir savo būdu: „Viešpatie, aš klystu. Aš atsiprašau, Viešpatie, aš padariau šiuos dalykus. Dabar aš išpažįstu savo nuodėmę. Aš tikiu Tavimi. Aš dabar priimu Tave. Aš noriu būti Nuotakos dalimi. Jėzaus Vardu, aš meldžiu“.

Taigi, dabar laikykite savo išpažinimą savo širdyje. Dabar aš melsiuosi už jus.

²⁸⁹ Dangiškasis Tėve, kaip kartais mane liūdina, kai žvelgiu į žmones, kurie mane myli ir matau, kaip Tu paimi Žodį ir išdėstai Jį ten. Jis tiesiog įsirežia iki kaulų smegenų, bet tuomet Tu tiesiog ateini, kad patvirtintum, jog tai yra Tiesa. Tai yra Tiesa.

²⁹⁰ Čia stovi vyrai ir moterys, net jaunos panelės, mergaitės, stovi čia su palenktomis galvomis ir su ašaromis akyse, tiesiai ties gyvenimo kryžkele. Galvoju, kur jie galėtų atsidurti, ten toje suktoje, rokenrolo, šėtono apsėstoje, demonų prispaustoje grupėje. Štai jie šį vakarą stovi čia su palenktomis širdimis, norėdami kažko, ant ko jie galėtų uždėti savo rankas, kad pasakytų: „Viešpatie Dieve, apvalyk mane nuo visų pasaulio dalykų“.

²⁹¹ Čia yra vidutinio amžiaus vyrai, jauni vyrai, pagyvenusios moterys, jaunos moterys, visi stovi kartu. Jie išpažįsta, kad yra neteisūs. Tu prakalbėjai į jų širdį; jie niekada nebūtų išėję čia. Tai parodo, kad jie net negalėtų pakilti iš savo vietų, jeigu sprendimas nebūtų jau priimtas. Dievo Dvasia buvo aplink juos, ir—ir pasakė: „Tu klysti“.

Ir jų mažytė gyvybė pasakė: „Viešpatie, tuomet aš noriu Tavęs“.

O šėtonas pasakė: „Sėdėk ramiai“.

²⁹² Bet Dievo Dvasia pasakė: „Kelkis“. Ir pakludami jie atėjo ir stovi čia prie altoriaus.

²⁹³ Taigi, kaip aš jau citavau Tau Tavo Žodį: „Kas ateis pas Mane, Aš jokių būdu jo neatstumsiu. Nors jūsų nuodėmės būtų skaisčiai raudonos, jos taps baltos kaip sniegas; raudonos kaip purpuras - taps baltos kaip vilna. Ateikite ir pirkite iš Manęs vyno ir aliejaus. Mano malonės pakanka. Kas klauso Mano Žodžių ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi amžiną Gyvenimą; ir

nepateks į Teismą, bet iš mirties perėjo į Gyvenimą. Ir dabar atėjo Avinėlio vestuvės, ir Nuotaka pasiruošė“.

²⁹⁴ Tėve, jie yra Tavo. Jie yra Tavo Žodžio trofėjai. Jie čia yra tam, kad būtų nuplauti Žodžio vandeniui, nes tai yra pilna Evangelija. Ji nepagaili nieko. Ji kerta, kad patektų į vaiku darželio vietą. Ji išrauna šaknis, kartėlio šaknis, abejingumo šaknis, pasaulio šaknis. Išrauk jas, Viešpatie, Šventąja Dvasia. Pašalink jas iš šių žmonių.

²⁹⁵ Šį vakarą, pareikalauju jų Tau, Jėzau, kaip Tavo asmeninio lobio, kaip brangakmenių Tavo karūnoje, kaip Tavo Nuotakos narių. Aš pareikalauju jų gyvybių. Meldžiu iš visos savo širdies, su šiais tarnautojais, šiais gyvojo Dievo tarnais. Aš meldžiu, kad Tu patrauktum iš jų, Viešpatie, pasaulio dalykus, ir suteiktum jiems drąsos išstoti prieš šėtoną. Suteik tai, Viešpatie. Mes tikime, kad Tu tai padarysi. Tu pasakei: „Prašykite Tėvą ko tik norite Mano Vardu, Aš tai padarysiu“. Taigi, Tu niekada nepasakei: „Ah, galbūt aš tai padarysiu“. Tu pasakei: „Aš tai padarysiu“. Ir aš tikiu, kad tai tiesa.

²⁹⁶ Taigi, tai taip pat parašyta Raštuose: „Mano Vardu jie išvarinės demonus“. Tai šėtonas, kuris paima jauną merginą ar moterį ir sugriauna jos gyvenimą. Tai šėtonas, kuris paima vyrą ir sugriauna jo gyvenimą. Ir aš pacituosiu šią mažą istoriją, Viešpatie, savo maldoje. Ir meldžiu, kad Tu išgirstum mane, ir atsakytum į mano maldą, kad kiekvienas iš jų šį vakarą būtų paskelbtas Karalystės brangakmeniu. Jie atėjo. Ir aš turėsiu atsakyti už savo žodžius, išstartus šį vakarą. Ir štai jie atėjo, kad atsistotų su manimi ir užimtų savo poziciją Kristaus pusėje.

²⁹⁷ Dabar, šėtone, tu praradai juos. Tu sulaikei keletą iš jų, bet tu nelaimėjai mūšio. Jėzus pasakė: „Ateinančio pas Mane Aš jokiū būdu neatstumsiu“.

²⁹⁸ Šėtone, sakau tau, kad vieną dieną buvo berniukas, kuris ganė savo tėvo avis. Atėjo liūtas, griebė vieną iš jų ir nutempė, baisiai elgdamasis su ja, ir ketino ją praryti. Bet šis tikras piemenukas, neturėjo nieko ypatingo, tik laidynę, bet jis tikėjo gyvuoju Dievu. Jis vijosi tą liūtą, pasivijo jį ir jis—jis užmušė jį. Jis stoji prieš jį ir pagavo jį už barzdos ir užmušė. Jis išplėšė avelę iš jo nasrų, nuvedė ją atgal į ganyklą, kad ji išgytų.

²⁹⁹ Tu paėmei šias brangias Dievo avis, šias moteris, privertei jas nusikirpti plaukus ir dėvėti makiažą, atrodyti taip, kaip smerkia Biblija, ir tu galvojai, kad turi jas. Bet aš ateinu su šia paprasta maldos laidyne. Šį vakarą aš jas sugrąžinu. Tu nebegali jų ilgiau laikyti. Tu pralaimėjai kovą. Šiuos čia stovinčius brangius žmones, Dievo avinėlius, paleisk juos. Mes prisaikdiname tave, Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu. Aš tarp tų įpročių ir temperamento, ir amoralumo, ir kas tai bebūtų, aš vėl dedu Jėzaus Kristaus Kraują, tikėjimu, tarp jų ir to dalyko. Tu jų daugiau nebeapgausi. Jie yra Tėvo ganykloje. Jie yra Jo vaikai.

Laikykitis atokiau nuo jų. Jėzaus Kristaus Vardu, aš prisaiikdinu tave.

³⁰⁰ Joks šėtonas pragare negali jūšų paliesti, jei tikėsite tuo. Jūs esate padengti Krauju. Jūs esate apsupti malda, Evangelijos tarnautojų ir sandoros pasiuntinių malda. Kiekvienas iš jūšų, stovinčių čia, atėjote čia žinodami, kad turite įpročių, ydų ir dalykų, kurių gėdijotės. Jei dabar juos padėsite ant varinio Dievo teismo aukuro, ir dabar priimsite tai kaip savo atleidimą, kurį jums suteikia Kristus, ar pateiksite tą auką tikėjimu, pakeldami savo ranką ir sakydami: „Dabar aš priimu tai. Tai dingo. Ir nuo šios dienos daugiau niekada to nebedarysiu“? Jūs esate išgelbėtas per Jėzaus Kristaus Kraują. Amen. Amen. Šlovė Dievui.

Ar yra dar kas nors, kas norėtų ateiti, prisijungti prie šios grupės?

³⁰¹ Ar pastate yra sergančių, kurie norėtų dabar atsistoti maldai? Atsistokite.

³⁰² Norėčiau, kad kiekvienas iš jūšų čia, jei nesate—jei nesate kokios nors geros, Pilnos Evangelijos bažnyčios narys, nueikite į vieną iš jų, jei galite, jeigu jūs gyvenate netoli. Nueikite pas pastorių ir pasikrikštykite. Ir tuomet, jei negavote Šventosios Dvasios, meldžiu, kad Dievas duotų jums Šventąją Dvasią ir pripildytų jus, padarytų jus Nuotakos nariu.

³⁰³ Pažvelkite ten, broliai, į sergančius žmones. Šėtonas negali sulaikyti tų žmonių. Tai - atlaisvinimo metas. Aleliuja! Argi netikite tuo?

Tuomet palenkime savo galvas maldai.

³⁰⁴ Ir kiekvienas iš jūšų, kurie sergate, jūs, kurie stovite, uždėkite rankas vienas ant kito. Jėzus Kristus pasakė: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki. Jeigu jie dės rankas ant ligonių, šie pasveiks“. Laikykite vienas ant kito uždėję rankas. Dabar nesimelskite už save. Melskitės už kitą asmenį, ant kurio uždėjote savo rankas, kadangi jie meldžiasi už jus.

Melskimės dabar kartu kaip Krikščionių Bažnyčia.

³⁰⁵ Viešpatie Jėzau, mes esame dėkingi už šio vakaro pergalę, už sielas, ateinančias pas Tave. Taigi, šėtonas sučiupo kai kurias Tavo avis, su ligomis. Mes ateiname pareikalauti jų atgal. Ir kaip gyvojo Dievo Bažnyčia, mes sudraudžiame šėtoną, ir sakome: „Paleisk šiuos sergančius žmones, šėtone. Mes prisaiikdiname tave Jėzaus Kristaus Vardu, kad jie būtų išgydyti“. Biblijoje pasakyta: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki. Jeigu jie dės rankas ant ligonių, šie pasveiks“. Tai Dievo pažadas, ir mes žinome, kad tai tiesa. Jie yra išgydyti Viešpaties Jėzaus Kristaus žaizdomis.

³⁰⁶ Dabar, jeigu jūs tikite tuo, pakelkite savo rankas ir šlovinkite Jį. Amen.

³⁰⁷ Gerai, pastoriau, visa tai jūsų. Telaimina jus Dievas, broli. Taip malonu būti su jumis šį vakarą. Dievas tebūna su jumis.

Telaimina jus Dievas, čia esantys broliai. 🕊

62-0121E Avinėlio Vestuvės
Bendravimo Maldos Namai
Feniksas, Arizonos JAV

LITHUANIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org